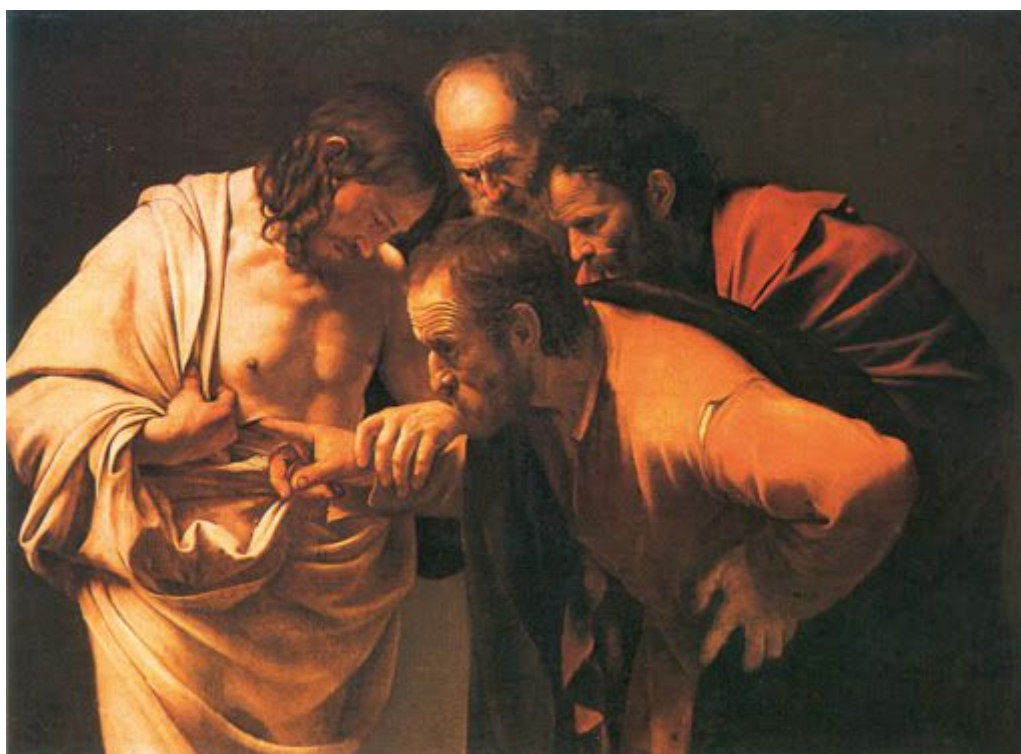
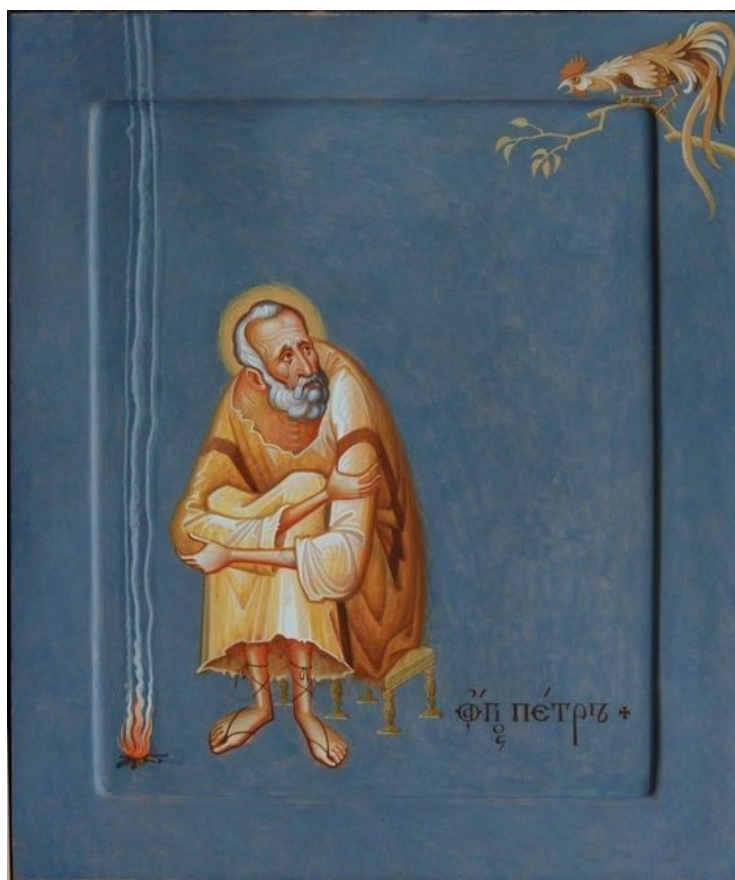

Virágvasárnaptól húsvét napja estéjéig

Igehirdetések 2021 húsvétjára készülve

Tartalom

Virágvasárnap az Istent látó tiszta szív és az igaz hit ünnepe	3
Krisztust vedd magadhoz az elárulás éjszakáján!	8
Mit kergetsz engem? Nehéz neked, akit kértek az ösztöke ellen rugódoznod.	16
Az ember Fia Jézus, a nagyszombatnak is egyetlen teljhatalmú Ura.....	20
Húsvét a Krisztus belénk lehelet Szentlelkével eggyé vált élet	23
A húsvéti beszélő üres sír.....	25

Virágvasárnap az Istent látó tiszta szív és az igaz hit ünnepe

Köszöntés: „És ékességben haladj diadallal az igazságért, a szelídségért és jogért, és rettenetesre tanítson meg téged a te jobb kezed.” Zsolt 45: 5.

Bibliaolvasás: „Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez érkeztek, Jézus elküldött két tanítványt, és azt mondta nekik: Menjetek az elöttetek levő faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt. Oldjátok el, és vezessétek ide hozzám. Ha valaki bármit is szólna, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat. Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása, aki így szólt: Mondjátok meg Sion leányának: Íme, a te királyod jön hozzád, szelíden és szamáron ülve, teherhordó állat csikóján. A tanítványok elmentek, és úgy cselekedtek, amint Jézus parancsolta. Elhozták a szamarat és annak csikóját, majd felsőruhájukat rájuk terítették, és ő ráült azokra. A sokaság legnagyobb része pedig felsőruháit az útra terítette, mások meg a fákról gallyakat vagdaltak, és az útra szórták. Az előtte és utána menő sokaság pedig ezt kiáltotta: Hozsánna a Dávid fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban! És amikor bement Jeruzsálembe, felbolydult az egész város, és azt kérdezték: Kicsoda ez? A sokaság pedig azt mondta: Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta. Azután bement Jézus a templomba, és kiűzte mindazokat, akik árusítottak és vásároltak a templomban, és felborította a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit. Majd azt mondta nekik: Meg van írva: az én házamat imádság házána nevezik, ti pedig rablók barlangjává tettétek. Azután vakok és sánták mentek hozzá a templomban, és meggyógyította őket. Amikor pedig a főpapok és írástudók látták a csodákat, amelyeket cselekedett, és a gyermekeket, akik azt kiáltották a templomban: „Hozsánna a Dávid fiának”, haragra gerjedtek, és azt mondták neki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus így felelt: Hallom. Sohasem olvastátok: gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicséretet?” Máté 21: 1-16.

Ige: Másnap, amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembe jön, pálmaágakat szedett, kiment elébe, és így kiáltozott: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében, az Izráel Királya! Jézus pedig talált egy szamarat, és felült rá, amint meg van írva:

- Ne félj, Sion leánya, íme, a te királyod jön, szamárcsikón ülve!

Ezeket eleinte nem értették a tanítványai, de miután megdicsőült Jézus, visszaemlékeztek arra, hogy amik meg vannak írva felőle, azok történtek meg vele. A sokaság azért, amely vele volt, amikor kihívta Lázárt a sírból, és feltámasztotta a halálból, bizonyosságot tett mellette. Azért is ment elébe a sokaság, mivel hallotta, hogy ezt a csodajelet tette. János 12: 12-18.

Virágvasárnap szóról szóra betelt mindaz, amit a Zsolt 45: 5. verséből így hallottunk:

„És ékességben haladj diadallal az igazságért, a szelídségért és jogért, és rettenetesre tanítson meg téged a te jobb kezed.”

Virágvasárnap az Istent látó tiszta szív és az igaz hit ünnepe. Csodaváró gyermeki állapot, amelyet Ő megkíván (Máté 18:3) tőlünk, emelkedett lelkiállapot és szellemi látás napja, oly készenlét, amely mindenkor Jézus Krisztust várja. Az ünneplésbe részt vevők az általuk ismert legmagasabb mérték szerint hittek és cselekedtek így nem csoda, hogy örömük is teljes volt. Ők akkor és ott nem mulasztották el meglátni és megismerni a hozzájuk eljött és a közöttük megjelent Messiást. Nagycsütörtökön ezt a megjelent Messiást akarták a főpapok örökre kitépni az Isten népe szívéből és lelkéből, amikor a főpap a következő vallástételre kényszerítette őt:

- Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mond meg nekünk, ha te vagy-e a Messiás, az Istennek Fia? (Mt 26: 63). Akkor az Úr ezt válaszolta:

- „Te mondtad. Sőt mondom néktek mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbján és eljönni az égnek felhőiben!” Mt 26: 64.

Jézus, hogy betöltse mindazt, ami fölöle megíratott virágvasárnap kölcsön vett egy fiatal szamarat és reá ülve bevonult a városba. A tanítványai és benne hívő népe minden kényszer nélkül, spontánul és ihletetten e bevonulásnak egy királyosdi gyermekjáték keretét adták. Szívvel lélekkel beletették magukat ebbe a próféciaikat beteljesítő jelképes cselekedetbe és kiábrázolásba.

A város ekkor két egymásnak feszülő hír gyújtópontjában izzott. Egyfelől mindenki tudta, hogy Jézus pár nappal előtte feltámasztotta a négy napja halott Lázárt. Ezt az igazságot erősítette meg a főpapok és farizeusok azon reakciója, hogy Jézust a rendkívüli csodajelei miatt meg kell ölniük. Ez volt a legcsodálatosabb jó hírnék, úgymond az evangéliumok evangéliumának nekifeszülő rossz hír, vagy anti-evangélium, amit a városban szintén mindenki tudott. Jézusra vérdíjat tűztek ki, elfogatási parancsot adtak ki és nyilvános körözést rendeltek el ellene. A nagycsütörtöki történetből tudjuk, hogy ki más, mint Júdás, egy a tizenkettő közül jelentkezett a Jézus vérdíjára.

Azokban a napokban tömegek álltak ott a templom pitvarában és egymással beszélgetve ezt kérdezték:

- „Mit gondoltok, már fel se jön az ünnepre?” János 11: 56.

Már-már arról volt szó, hogy fogadjunk, hogy a názáreti mindezek után már fel sem jön az ünnepre. Mások azt mondták erre, hogy teljesen megértik, ha a csodatevő most teljesen visszavonul.

A legtöbbben viszont a hallás hitével (Vö.: Jn 12: 18 és Róm 10:17) a lelkük legmélyén mégiscsak abban reménykedtek, hogy a sok jelt és csodát tevő Jézus mégiscsak a várva-várt Messiás és megmutatja az ő dicsőségét.

Az evangélisták egybehangzóan arról számolnak be, hogy azok száma, akik akkor és ott Jézus igaz tanúi voltak és azok, akik teljes szívből hittek benne (Ján 2:23), hogy ő a Messiás olyan jelentőségű volt, hogy a Jézus gyűlölői egyenesen rettegtek (Máté 26:5; Márk 12:12; Mk 14: 2; Luk 22:2) tőlük, csak azért az egyszerű oknál fogva, mert tudták, hogy az a gyilkosság, amit Jézussal kapcsolatosan eldöntöttek részükről semmilyen támogatásban nem részesül. Közérthetően a demokratikus többségi akarattal, a törvénnyel, a joggal, az igazsággal szemben kell nekik a Messiást kiirtaniuk (Dán 9:26), titokban és orvul kell őt meggyilkolniuk. Ehhez a sátáni projekthez csak az ellenségénél a sötétség fejedelménél kereshettek szövetségeseket.

Összefoglalva tehát a tény az, hogy a városban nagyon sokan tisztában voltak azzal, hogy annak a zsidó legfelső vezetésnek, amelynek az igazságot és többség akaratát kellett volna a mózesi jogrend alapján a rómaiak által biztosított autonómiájukban képviselnie, a Jézus elleni gyűlöletükben annyira belevakult, hogy visszavonhatatlanul eltökélt volt abban, hogy a halál felett hatalommal bíró prófétát, az igaz Jézust ártatlanul meggyilkolja. Ugyanakkor velük szemben ott állt az igaz tanúk népe, akik teljes emberségükkel, szívvel és lélekkel Izrael királyaként, azaz Messiásként fogadták az Isten Fiát, Jézust. Bizony, ők akkor és ott a Messiás király fogadásában „megízlelték az Istennek jó beszédét és a jövő világnak erőit (Zsid 6:5)!” Mindenki annyira van közel Isten országához, amennyire munkát vállal érte. Ha be akarsz menni az Isten országába tégy valamit, munkálkodjál érte! – állapítja meg Visky Ferenc lelkipásztor a Nagyobb van itt áhítatos könyvben.

Sajnálatosan az előbbi megállapítás az Isten országa ellenébe épülő gonosz ország, bibliai nevén Nagy Babilon esetében is igaz és sokan vannak, akik csak ennek a sötét birodalomnak az erőit és kéjeit akarják érezni, aminek érdekében fanatikus elszántsággal tesznek is! Jeruzsálemben a nagytanács virágvasárnapot követő ötödik napon, a pászkavacsora éjszakáján

egy mocskos koncepció kirakatper éjszakai megrendezésével ezt a szelíd Isten Fiát ítélte az átok fája általi kínhálálra, amit másnap, nagypénteken, Pilátus ördögien zseniális megzsarolásával (Ján 19:12-15) és a római kivégzőosztaggal végre is hajtottak! Olvassuk el ezen eseményeket az az evangéliumokból és lássuk meg, hogy ott milyen pokoli erők, indulatok és érzések szabadultak fel, majd hasonlítsuk össze azokkal az erőkkel, amelyek a virágvasárnap ünneplő nép szívében szabadult fel!

Ebben az összehasonlításban is látnunk kell, hogy virágvasárnap eljött és betelt az Isten jókedvének esztendeje (Ézs 61:1; Luk 4:18-19), mondhatni a nagy elengedés utolsó nappaljának azon órája¹, amikor az Írásból a legtöbb prófécia kell beteljesülnie. Mondanom se kell, hogy ennek a nappalnak a delelői csúcspontja, amikor az Isten igaz Izraelje igaz hittel tízezrek szívéből hozsánnát kiáltott mennynek és földnek. Ebben a kiáltásban a tiszta és gyermekded szívekben a menny valóságosan összekapcsolódott a földdel, és ha egy önfeledt és királyosdinak nevezett gyermekjáték kopott ruhájában is, de Istennek örök igazsága és országa Jeruzsálembe jött a maga szeretet lényének teljes dicsőségében. Ott ragyogott az Isten szeretet lényének dicsősége az önfeledten ünneplő nép örömmel telt szívében! Nem szégyellték a szegény Jézust, hanem szerették. Hogy lehetséges ez?

Egyszer a török szultán megelégtelte korrump minisztereit és becsületes vezetőt keresett birodalma igazgatására. Próbának vetette alá lehetséges jelöltjeit, mindenkinek el kellett vonulnia előtte. Ezt megelőzően viszont a jelölteknek egyenként, mindenkinek egyes egyedül kellett átmennie a szultán kincseskamráján, amely tele volt arannyal, drágakövekkel, igazgyöngyökkel. Végül mindenki a szultán elé ért, és akkor rájuk parancsolt, hogy táncoljanak. Közülük csak egy valaki táncolt örömmel, felszabadultan, a többiek csak ímmel-ámmal. Miért? Mert a zsebüket fogták, hogy ki ne hulljon, amit a kincseskamrában beletömtek.

Nézd csak! Körtáncal ünnepel ez a nép önfeledten, mint akiknek nincs semmi veszítenivalójuk, mint akik az igazság oldalán csak nyerhetnek! És igen, ez a hűséges nép nem egy nagy szultán, hanem a királyok Királya előtt táncolt! Pálmaágakkal integet, virágokat szór a szerény király elé. Micsoda önfeledt öröm van az arcukon a szemükben. Gyerekek futkároznak, kiáltanak, a sokaság hitvalló zsoltárokat énekel.

Milyen nevetséges istentisztelet nemde? Nevetséges arra gondolni, hogy felhőtlenül volt benne abban az istentiszteletben a menyország, vagy arra, hogy attól a Jézus hittől majd jóvá változik az egész világ. Pedig ott sokan pontosan ezt a nagy átváltozást ünnepelték, sőt érezték és egyáltalán nem törődtek az irigységből és pusztá gyűlöletből a Jézus fejére kitűzött vérdíjjal ([Οὐκ κορβανᾶν, ἐπεὶ τιμὴ αἱματός ἐστιν](#)) (Máté 27:6), hanem felhőtlen boldogsággal örvendeztek! Mi hát az igazság ott Jeruzsálemben? A boldogság, ami a hozsánnát kiáltók szívében van, vagy az a sötét gyűlölet, ami azok lelkét gyötri és kínozza, akiknek tele a zsebük az *elorozott örökség*² kincsével, és akik örökre el akarják némítani az Isten igazait?

¹ Felele Jézus: Avagy nem tizenkét órája van-e a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világnak világosságát. Ján 11:9.

² De a munkások, meglátván a fiút, mondanak maguk közt: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, **és foglaljuk el az ő örökségét**. És megfogván őt, kiveték a szőlőn kívül és megölik. Mikor azért megíő a szőlőnek ura, mit cselekszik ezekkel a munkásokkal? Mondanak neki: Mint gonoszokat gonoszul elveszti őket; a szőlőt pedig kiadja más munkásoknak, akik beadják majd neki a gyümölcsöt annak idejében. Monda nekik Jézus: Sohasem olvastátok-e az írásokban: Amely követ az építők megvetettek, az lett a szegletnek feje; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemeink előtt. Annak okáért mondom nektek, hogy elvételük tőletek az Istennek országa, és oly népek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét. És aki e köre esik, szétzúzatik; akire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt. És a főpapok és farizeusok hallván az ő példázatait, megértették, hogy róluk szól. És mikor meg akarák őt fogni, megfélemlének a sokaságtól, mivelhogy úgy tartják vala őt mint prófétát. Máté 21:38-46.

Mi nevetségesebb hát, a pálmaágas virágvasárnapi istentisztelet, vagy az, hogy a megtört kenyérben és a velünk közölt kehely borában magunkhoz vesszük bűneink bocsánatát, a kegyelmet és az örök életet, birtokba vesszük az számunkra elkészített örök országot? Pedig pontosan ez történik a mi istentiszteletünkön!

Ekkor erősödik fel a kárörvendő hangos nevetés, ami kigúnyolja közös ünnepünket és istentiszteletünket. Vallásos önkábításnak mondja, vagy még rosszabb. Rettentő gonoszság kell ahhoz, hogy bennük csupa rendbontó, terrorista anarchistát lásson bárki is. De az Isten minden munkáját lábbal tiprók pontosan ezt látták akkor is és még inkább a napjainkban. Kinek az igazságában akarunk hát élni? Jézus királyéba, vagy a gyilkosai igazságában? Ez ma a kérdés! Ez utóbbiak a rend nagy helyreállítóinak a köntösében parancsolgattak is Jézusnak, magukkal akarták rántani őt és örvendező népét a saját pokoli mélységeikbe!

Jézus akkor és ott mindenkiel szemben, még velünk szemben is megvédte virágvasárnap igazságát, messiási emlékjel voltát! Azért jel, mert ahogyan akkor szelíden, erő és hatalom nélkül Jézus csak úgy besétált a sötétség birodalma szívének középpontjába, éppen ilyen könnyedséggel győzi le az utolsó legsötétebb napok hatalmát is és jön el az őt váró néphez! Igen, döbbenjünk meg ezen! Amikor a hazugságpropagandában már teljesen, a közutálatig belevakult főpapok és némely farizeus arra merészelte okítani Jézust, hogy hallgattassa el az őt hozsánnázva ünneplő népet, az Úr ezt válaszolta nekik:

- Mondom nektek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani. Luk 19:40.

2021. március. 28. SARS CoV-19 vírusjárványos virágvasárnapján a város utcája és a templom maga is üres. Látszólag síri csen van, de valójában, valahol a szívek legmélyén néma sikollyá lett hozsánna kiáltás történik. A Zsolt 118: 24-25 -ből való hozsánna felkiáltásnak a héber alapszava a [ַשׁוּׁ] (jáša') Hifil 1) megszabadít, kiszabadít, megőriz, megtart, megment 2) segít, támogat, győzelemre vezet], ami pontosan megegyezik Jézus nevével! Az ünneplő nép tehát a Jézus nevének egy szójátékával a zsoltár Igéjével tett bizonyosságot. A הוֹשַׁנָּה (hószanna) héberül (hósi'á-ná) kifejezés ugyanis ez jelenti: **szabadíts meg**, ments meg, segíts meg **minket**, amit annak a Jézusnak kiáltottak, akiről tudták, hogy hatalma van a halál felett! És mi volt erre a hitvallásra a Jézus ellenségeinek az ellenreakciója? Csak az, hogy Jézus egy csaló, a hitetéseivel³ elkábítja a követőit és veszedelembbe tereli őket, de majd tesznek róla, hogy ettől a Szabadító Jézustól örökre megszabadítsák a népet.

Ki tudná megmondani, hogy ebben a pillanatban is hány milliárd szív legbensőbb kiáltása ez a „hószanna”, amit mások nem, hanem csak egyedül a mi egyetlen Közbenjárónk hall?

Most, amikor néma sikoly a hozsánna az ajkunkon borzongó sejtelmekkel látjuk, hogy Krisztusnak ugyanazon ellenségei és gyűlölői miként akarják maguk mellé a pokol mélyére elnyelni mindazt, amik igazak, amik tisztességesek, amik igazságosak, amik tiszták, amik szeretetreméltók, amik jó hírűek, amik erényesek, és dicséretesek (Fil 4: 8), egyszóval mindent, ami isteni és istentiszteletre méltó (2Thess 2:4) és ezzel ismét kiáltásra bírni a köveket (Luk 19:40.). Vagy tán mégiscsak bennünket arra bírni, hogy hozsánnát kiáltsunk?

Ki remél még ma bármit is attól a Jézus Krisztustól, akinek hatalma van a halál felett? Hát az egyházától, a gyülekezetté összegyűlő hívektől? Mi magunk, várunk-e még bármit is az olyan amilyen istentiszteletünktől?

Kétezer évvel ezelőtt az Úr ellenségei már semmit nem reméltek, így minden hatalmukkal visszaélve gúny tárgyává tették az ünnepet és az istentiszteltet, testületi döntéssel

³ Másnap pedig, amely péntek után következik, egybegyűlének a főpapok és a farizeusok Pilátushoz, Ezt mondván: Uram, emlékezünk, hogy az a hitető még életében azt mondta volt: Harmadnapra föltámadok. Parancsold meg azért, hogy őrizték a sírt harmadnapig, nehogy az ő tanítványai odamenvén éjjel, ellopják őt és azt mondják a népnek: Feltámadott a halálból; és az utolsó hitetés gonoszabb legyen az elsőnél. Máté 27:62-64.

Istenkáromlássá (Mt 26: 65) minősítették Jézust és az összes cselekedetével egybehangzó szent és igaz bizonyosságtételt. Vajon igazuk volt? Jézus egy csaló [πλάνοϛ, on (planosz on) csaló, hitető, félrevezető, eltévelyítő] volt, követői pedig ámítás (εἰπωσιν) áldozatai (Máté 27:63-64) voltak? És mi van velünk itt és most? Mit ér hát nekünk a saját keresztyénységünk, az istentiszteletünk, a mi ünneplésünk? Hisz mondjuk ki, hogy nem a Messiás fogadásának vágya és örömmünnepe tölti be tudat és érzésvilágunkat, mint egykor ott a virágokat szóró emberekét, hanem az az özönvíznyi hazugság, amivel az igazságot magát függesztették fel, cserélték le, de nem ám csak rajtunk kívül, hanem itt-ott még bennünk is. Ez a téboly némelyek esetében olyan mélységű, hogy amikor magára néz a valaha férfinak vagy nőnek született ember, már nem akarja tudni, hogy teremtéséből és születéséből eredően kicsoda és micsoda, sem azt, hogy hová is tartozik.

Nincs más végpontja ennek a tudatos és szándékos rombolásnak, hanem a totális összeomlás! Törvényszerű, ha felfüggesztetik az igazság, rombadőlnek a kövek.

Kajafás a főpap azt mondta, hogy ha Isten Fiaként és Messiásként ölik meg (Mt 21: 37-39 és 45-46) az egy igaz embert Jézust, megmentik maguknak a népet és az országot (Ján 11:49-51). Jézus azt mondta virágvasárnap, hogyha elnémíthatják a Jézus tanúkat, akkor a kövek fognak kiáltani (Luk 19:40). Kit igazolt a történelem? A prófétákat és Jézust. A történelem mindig a prófétákat és Jézust, az Isten igazságát és az evangéliumot igazolja, az utolsó pontig⁴!

Nagypénteken mesterségesen csiholt tömegnyomással (utcai protestálással) (Lk 27: 20) és hazug rábeszélésekkel [πειθω (peithó) 1) rábeszél, meggyőz, rávesz, megnyer 2) elhitet, félrevezet], aljas szándékú zsarolással (Ján 19:12), alávaló politikai alkuval⁵ Jeruzsálemben az igazságot keresztre feszítették. Húsvét után egy eszes hazugsággal és sok pénzzel⁶ fenntartott közvéleményformálással, alternatív valósággyártással a feltámadott igazságot is sikeresen felfüggesztették és hazugságra cserélték. Pünkösöd után módszeres keresztyénüldözésekkel (ApCsel 9: 1), nyilvános kivégzésekkel (ApCsel 7: 58; 12: 1-4) elűzték az egyházat Izraelből, vagyis felszámolták a gyülekezet minden lehetséges (szimbolikus) térfoglalását, de akkor a városban és az utcán nem csend lett, hanem se utca, se város és még ország sem lett. Kr. u. 70-ben Titus seregei földig rombolták Jeruzsálemet, helyét felsózták, Izraelt letörölték a térképről és 1897 év elteltével csak 1948-ban került fel ismét a térképre ezernyi háborúban kiontott tengernyi ártatlan vér árán, amikor május 14-én Izrael végre kikiáltotta függetlenségét.

Krisztus a teljes emberiség egységes építményének az alapköve és szeglet köve (Zsolt 118:22-26; Máté 21:42 és 44; Luk 20:17-19; Apcs 4:11-12; 1Pét 2:7-8) kinek igazága hazugságokkal, jogtiprásokkal megbotránkoztatásokkal aláaknáztatott és vége-hosszat nem érő vérontásokkal felrobbantott. Az építmény tehát amit a vég eljöveteleig összetartott, recsegve ropogva omlik önmagába és ezt, ha van szemünk a látásra, akkor már a tévében is látjuk, s ha van fülünk a

⁴ Mert bizony mondom nektek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. Máté 5:18. Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak. Máté 24:35.

⁵ Héródes pedig az ő katonáival egybe semminek [ἐξουθενέω (exútheneó) 1) semmibe vesz, megvet, lenéz 2) nem vesz tudomást róla 3) megútál 4) LXX visszautasít, elutasít] állítván és kicsúfolván őt, minekutána felöltöztette fényes ruhába, visszaküldé Pilátushoz. És az napon lőnek barátok egymással Pilátus és Héródes; mert az előtt ellenségeskedésben valának egymással. Luk 23:11-12.

⁶ Amialatt pedig ők mennek vala, íme az őrségből némelyek bemenvén a városba, megjelentének a főpapoknak mindent, ami történt. És egybegyülekezvén a vénekkel együtt, és tanácsot tartván, sok pénzt adtak a vitézeknek. Ezt mondván: Mondjátok, hogy: Az ő tanítványai odajöven éjjel, ellopák őt, mikor mi aluvánk. És ha ez a helytartó fülébe jut, mi elhitetjük őt, és kimentünk titeket a bajból. Azok pedig fölvevén a pénzt, úgy cselekedének, amint megtanították őket. És elterjedt ez a hír a zsidók között mind e mai napig. Máté 28:11-15.

hallásra, akkor a hírekben halljuk, ha pedig még van értő szívünk akkor az most megremeg bennünk és hozsánnát kiált.

Ki emlékszik már, hogy mit érzett 2019. április 19-én, amikor Párizsban a Notre-Dame kövei kiáltottak a lángok között? És mi sejlik fel 2001. szeptember 11 eseményeiből? Eme színpadiasan látványos összeomlások mögött a mi korunk klónozott nérói állnak, azzal a különbséggel, hogy már nem elégszenek meg egyetlen Róma hamuvá égetésével, hanem a teljesen őrülten a vég istenének palástjában tetszelegve már a teljes világot akarják.

Az úri imában már oly sokszor kért „ne vigyél minket kísértetbe, de **szabadíts meg minket** a gonosztól, azaz HOZSÁNNA, mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké. Ámen!” (Máté 6:13) kérésünk és hitvallásunk lényegét tekintve a legsürgetőbb egzisztenciális **hozsánnakiáltás**! Hozsánna kiáltásunknak itt és most nem kevesebb a tétje, minthogy eljőjön értünk a mi Urunk, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön. Kiáltunk hozsánnát, hogy ne szolgáltatson ki ennek a pokolból feltörő kísértésnek, ami a világot kész elnyelni, hanem mentsen ki bennünket az önmagába omló Babilon romjai alól. Nem tudunk kifutni belőle⁷, belekövülünk (1Móz 19:26.) a borzalmak látványába, mint Lót felesége Szodomában. Másfelől pedig hova futnánk, amikor kívül és belül özönvízként vesz körül az általános romlás és pusztulás? Csak akkor van esélyünk, ha értünk eljövő Urunkkal kéz a kézben együtt futunk⁸. Ezért kiáltunk, ezért könyörögjünk! Ámen.

Krisztust vedd magadhoz az elárulás éjszakáján!

Nagycsütörtök 2021.

Ige: „Amikor pedig beesteledett, letelepedett a tizenkettővel. Evés közben így szólt: Bizony mondom nektek, egyikőtök elárul engem. Fölöttébb megszorodtak, és elkezdtek egyenként kérdezgetni: Csak nem én vagyok az, Uram? Ő pedig így válaszolt: Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. Az Emberfia jóllehet elmegy, amint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja; jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik! Megszólalt Júdás is, aki elárulta őt, és azt kérdezte: Csak nem én vagyok az, Mester? Mire ő így válaszolt: Te mondtad. Amikor pedig ettek, Jézus vette a kenyeret, hálát adott, megtörte, a tanítványoknak adta, és ezt mondta: Vegyétek, egyétek, ez az én testem! Majd vette a poharat, hálát adott, átadta nekik, és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. Mondom pedig nektek, hogy mostantól fogva nem iszom a szőlőtökének terméséből mindama napig, amikor újat iszom veletek az én Atyám országában. Dicséretet énekeltek, majd kimentek az Olajfák hegyére.” Máté 26: 20-30.

„Bizony, bizony mondom nektek: Aki befogadja azt, akit küldök, engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött. Amikor ezeket mondta Jézus, lelkében megrendült, és e szavakkal tett bizonyosságot: Bizony, bizony mondom nektek, hogy közületek egy elárul engem. A tanítványok ekkor zavartan néztek egymásra: Vajon kiről szól? Egyik tanítványa pedig, akit Jézus szeretett, Jézus kebelén nyugodott. Intett azért neki Simon Péter, hogy tudakozza meg, ki az, akiről beszél. Ő pedig Jézus keblére hajolva megkérdezte: Uram, ki az? Jézus így válaszolt: Az, akinek a bemártott falatot adom. És bemártva a falatot Iskáriótes

⁷ És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból: Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól. Jel 18:4-5.

⁸ Vonj engemet te utánad, hadd fussunk! Bevitt engem a király az ő ágyasházába; örvendezünk és vigadunk te benned; előszámáljuk a te szerelmeidet, melyek jobbak a bornál; méltán szeretnek téged. Én 1:4.

Júdásnak, a Simon fiának adta, és a falat után bement abba a Sátán. Akkor azt mondta neki Jézus: Amit teszel, hamar tedd meg. Senki sem értette az ott ülők közül, hogy miért mondta ezt neki.” János 13: 20-28.

Szeretett testvéreim! Nem árulok el titkot azzal, hogy istentiszteleti gyakorlatunkban minden egyes úrvacsorai közösségünk alkalmával nagycsüörtök estéjének eseményeit felelevenítve vesszük magunkhoz Krisztus Urunk megtörtetett testének szent jegyeit. Ma viszont nagycsüörtök ünnepe van, ezért ezen a bűnbánati istentiszteleten azzal a részletességgel szólok Urunkkal közös húsvéti, azaz pászkavacsoránkról, ahogyan arról az úrvacsorai közösség idején nincs alkalmam.

Péter apostol, ki tizenegy tanítványtársával és Jézussal együtt ünnepelte meg Mesterük utolsó pászkavacsoráját és fogyasztották (konzumálták) el a húsvéti bárányt, második levelében a végrendelet súlyosságával a következőket kötötte a lelkünkre:

„Annak okáért nem mulasztom el, hogy mindenkor emlékeztesselek titeket ezekre, noha tudjátok [ezeket], és erősek vagytok a jelenvaló igazságban. Mégis méltónak vélem, hogy amíg ebben a sátorban vagyok, emlékeztetés által ébresztgesselek titeket; Mint aki tudom, hogy hamar leteszem sátoromat, amiképpen a mi Urunk Jézus Krisztus is megjelentette nekem. De igyekezni fogok azon, hogy ti az én halálom után is mindenkor megemlékezhessetek ezekről. Mert nem mesterkéltem meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövetelet; hanem mint akik szemlélői voltunk az ő nagyságának.” 2Pét 1:12-16.

Mit akar ezzel a szívünkre kötni Péter apostol? Csak azt, hogy velük együtt magunk is eljussunk Annak megismerésére, aki minket a saját dicsőségével és hatalmával hívott el (2Péter 1: 3), hogy minekünk gazdagon adhassa meg Isten a bemenetelt a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába (2Pét 1:11), az ő eljövetele napján.

Miért nem a „lábmosás estéje”⁹, hanem „az elárultatás éjszakája”?

Pál apostol szerint az úri szent vacsora és az elárultatás éjszakája szervesen összetartoznak. Pálról tudván tudjuk, hogy nem volt jelen a tizenkettővel, amikor Jézus a megtört kenyérben első ízben közölte önmagát a tanítványaival, mégis ő az, aki a legtökéletesebben, - sőt úgy szól, mint aki az elárulás éjszakáján személyesen az Úrtól vette és adta elénk az értünk megtörtetett Krisztust.

Úgy az evangélisták, ahogy az apostolok is azzal, ahogyan átadják nekünk Krisztust, érvényt szereznek mindannak, amit Máté ezekkel a szavakkal jegyzett le:

„Mondom pedig nektek, hogy mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének terméséből mindama napig, amikor újat iszom veletek az én Atyám országában” (Máté 26: 29).

Azóta a búzának sok aratása és a szőlőnek sok szüretelése történt, de nekünk itt és most, az utolsó időnek ebben a sajátos végezetében¹⁰, szükségszerű, hogy az értünk megtörtetett Krisztust pontosan ugyanabból az átszegzett kézből vegyük magunkhoz, amivel az elsőtől az utolsóig minden egyes üdvözült magához vette, és pedig az elárultatás éjszakájában!

Pár nap múlva 2021. húsvétján abban a megtört kenyérben és borral teli pohárban nemcsak az önmagát velünk közlő Jézust vesszük magunkhoz, hanem az Isten országában velünk együtt

⁹ A húsvét ünnepe előtt pedig, tudván Jézus, hogy eljött az ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához, mivelhogy szerette az övét e világon, mindvégig szerette őket. És vacsora közben, amikor az ördög belesugalta már iskariótes Júdásnak, a Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt, Tudván Jézus, hogy az Atya mindent hatalmába adott neki, és hogy ő az Istentől jött és az Istenhez megy, Felkele a vacsorától, leveté a felső ruháját; és egy kendőt vévén, körülkötte magát. Azután vizet töltö a medencébe, és kezdé mosni a tanítványok lábait, és megtörölni a kendővel, amellyel körül vala kötve. Ján 13:1-5.

¹⁰ „A végidő a Bibliában a teljes idő és minden nap Krisztus halála és a (beteljesedve végpontjába érő) világítélet között.” Ditrich Bonhoeffer in Jöjj velem Harmat-Luther Kiadó Budapest 2020. old 102. (Április 1)

ünneplő élő Krisztust is. Benne nemcsak a mennyországot érezzük meg, hanem az elárultatás éjszakáját is! Nem kevesebb tehát a tét, mint megéreznünk, sőt megízlelnünk az Istennek jó beszédét és a jövő világnak erőit (Zsid 6:5) éspedig a jelenvaló gonosz világban, sőt a romlandóságnak eme széthulló testében!

Amikor e sorokat leírom a SARS-CoV-2- vírus miatt sem ízeket, sem pedig szagokat nem érzek. Emlékezetemből kell felidézmem a kemencében frissen sült kenyér illatát és ízét, hasonlóképpen az új bor mámorító illó aromáit és zamatát, ami úgy köt engem a mennyek országához, hogy közben eme földi élet valóságai lüktetnek a testemben, lelkemben. Megismerésemnek az ízlelés és szaglás dimenziói most elvették tőlem, de nem a megszegényítem céljából, ellenkezőleg, hogy feltáruhassanak az Új Ég és Új Föld krisztusi örök országnak ízei. Ez az a teljesen új, amit a test és vér legkifinomultabb érzékelései sem képes felfogni sem megismerni, mert „érzéki ember nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok neki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg.” 1Kor 2:14.

Dilemma! Miképpen vegyem magamhoz az érzékeléseimmel érzékelhetetlen Krisztust ki a szőlőtőkének amaz új mennyei bora (Mt 26: 29), mely minden bornál jobb bor (Ján 2:10)? Íme a válasz!

Ugyanazt az úrvacsora szereztetési és utolsó pászkavacsora történetet olvastam fel két szemtanú Máté és János evangélista szemszögéből. Nekünk itt és most legkevesebb két hű és igaz szemtanú helyére ülve kell Krisztust befogadnunk, azaz, szükségszerű, hogy az Ige átváltoztató hatalmában harmadik élő szemtanúvá váljunk, mint akiknek Pál apostolhoz hasonlóan személyesen Krisztus nyújtja át a saját megtörtetett testét, általa pedig az életet.

Az utolsó pászkavacsora alkalmával Urunknak két tanítványokat meghökkentő cselekedete is volt, a lábmosás és Jézus megtört kenyérrel, és a pohárral való azonosulása. Míg a lábmosás, mint liturgikus gyakorlat nem lett a gyülekezeti istentisztelet része, addig a kenyér megtörése igen. A lábmosás az egymással való keresztyén cselekvésünk gyakorlata, a megtört kenyér és a pohárral való közösségünk viszont a Krisztus élő személyével való szent és titokzatos közösségünk. E megtört kenyér elfogadásának pillanatában ugyanis egzisztenciálisan szükségszerű a *mikor történik mindez?* kérdés saját személyünkre szóló megválaszolása! Pál a tömörség kedvéért ezt a kegyelmi időt úgy határozza meg, hogy azon „*az éjszakán, amelyen az Úr Jézus elárultatott*” (1Kor 11: 23), és nem úgy, hogy „akkor, amikor megmosta a tanítványai lábát”!

Virágvasárnap már részletesen szoltam arról, hogy milyen volt az árulás éjszakája, amit Jézus a „*ti órátoknak és a sötétség hatalmának*” nevezett (Luk 22:53). Akkor és ott azon az éjszakán mindenki, így az Úr tanítványai maguk is két egymásnak feszülő hír gyújtópontjában égtek. Ez a metszéspont, vagy gyújtópont a kegyelmi idő! Ebben az időben egyfelől mindenki tudta, hogy Jézus pár nappal előtte feltámasztotta a négy napja halott Lázárt. Ezt az igazságot erősítette meg a főpapok és farizeusok azon reakciója, hogy Jézust a rendkívüli csodajelei miatt meg kell ölniük. Jézusra ugyanis vérdíjat tűztek ki, elfogatási parancsot adtak ki és nyilvános körözést rendeltek el ellene. Azon az éjszakán tehát a Jézust gyűlölő hatalom sötét árnyéka kívül és belül is teljesen beborította Júdást, hogy a tizenkettő közül ő jelentkezzen a Jézus vérdíjára. Ez az oka Jézus terror alatti reszketésének és vérécspeket verejtékező félelmének [περίλυπος, ov (perilüposz on) és ταράσσω (tarasszó)]! (Máté 26:38; Ján 12:27)

Krisztus értünk megtört testét nekünk magunknak is az elárulás és a terrornak eme éjszakájában kell magunkhoz vennünk, amikor abban a halál angyalának fenntartott órában és sötétségben az öldöklő jár az utcán és csak akkor enged ki a karmai vagy a fogai közül, csak akkor válhatunk számára láthatatlanná, csak akkor kerül el, lép át (2Mózes 12: 13) rajtunk, halad el mellettünk

[ἡ παῖς (pásah) I. alapjelentés Kal 1) elmegy mellette, elhalad mellette, továbbmegy, átsuhan, átsiklik vmi felett], ha hittetl vsszük magunkra a húsvéti bárány vérét, ha hittetl vsszük magunkhoz az ő megtört testét, ha azonosítjuk magunkat az Isten Fia Jézussal, a megfeszített Krisztussal!

Tudatosuljon hát bennünk, hogy nem békeidő idilli romantikus vacsorája volt az utolsó, ott abban a felházb (Márk 14:15; Luk 22:12), hanem holocaustot zászlájára kitűző bectelen háború ideje, amikor a kezdettől fogva emberölő, az ördög, mint veszett oroszán ordít és szerte jár, keresvén, kit nyeljen el. 1Pét 5:8. Ebben a sötétségben nyúl értünk Urunk megtartó és üdvözítő jobbja a megtört kenyérben és az új szövetség poharában! „Pont ott, ahol mindenki zavarba jön Istentől, ahol mindenki kétségbe vonja a hatalmát, Isten ott van teljesen, Krisztus ott van eleven közelségben. Ahol csak egy hajszálon múlik, hogy valaki elpártol vagy hű marad, Isten és Krisztus ott van teljesen”¹¹

Júdás tehát - ahogyan maga Jézus is - teljesen tisztában volt ennek az éjszakai fenyegető ordításnak a céljával és hatalmával, tudta, hogy mire számíthat részéről. Így amit tesz, az úgy is felfogható, hogy ennek az embernek egy jó terve volt arra, hogy megmentse magát és maximális haszonnal faroljon ki a Jézushoz köthető tanítványosdiból, abból a halálból, amit az éjszaka erői és urai Jézusnak és mindenkori követőinek szántak. Mindaz tehát, amit látunk, hogy ez a Júdás tesz, vagy nem tesz, nem egyéb, mint önmaga megmentése kontra a Fiú Isten Jézus szabadítása (Azért, ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek. Ján 8:36)! Júdás nem akar Jézussal együtt átmenni a halálon, a saját tervével akarja becsapni azt! Ennek a tervnek azonban semmi köze nincs Mózeshez, a zsidósághoz, a törvényben előírt pászka megtartásához és főképpen annak beteljesítőjéhez, Jézus Krisztushoz!

Bár nagy a hasonlóság a Máté és a János tanúságtételei között, mégsem azonosak, mert más tart fontosnak megmutatni Máté és teljesen más János. Máténál Júdás viselkedésével kapcsolatosan ezt olvassuk:

Evés közben így szolt Jézus: Bizony mondom nektek, egyikőtök elárul engem. Fölöttébb megszomorodtak, és elkezdtek egyenként kérdezgetni: Csak nem én vagyok az, Uram? Ő pedig így válaszolt: Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. Az Emberfia jóllehet elmegy, amint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja; jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik! Megszólalt Júdás is, aki elárulta őt, és azt kérdezte: Csak nem én vagyok az, Mester? Mire ő így válaszolt: Te mondtad.” Mt 26: 21-25.

Tudjuk, hogy Jézus összefüggéséből kiesett homályos beszédmódja, teljesen összezavarta a mesterükért rajongó tanítványokat. Zavartan néztek egymásra és ezt kérdezgették: Vajon kiről szól? Akkor Simon Péter odaintett az egyik tanítványnak, akit Jézus szeretett és éppen a Jézus keblén nyugodott, hogy tudakozza meg, ki az, akiről az Úr beszél? Így, ezzel a kiegészítéssel tudunk belehelyezkedni János apostol akkori tanítványi szemtanúhelyzetébe, mert ő volt az, aki Jézus keblén pihentette a fejét azon a meghitt vacsorán.

János tehát azt írta le, amit akkor Jézus a fülébe súgott, és amit azután hall és lát. Jézus akkor ezt mondta Jánosnak:

- „Az (árul el engem), akinek a bemártott falatot adom.

Jézus bemártva tehát a falatot Iskáriótes [ὁ Ἰσκαριώτης, -ou és ὁ Ἰσκαριώτ (ho Iszkariótész ú ho Iszkariót) 1) Iszkariótész (Is-Kerijjót), héber-arámi eredetű tulajdonnév, jelentése: kerijjótí férfi.] Júdásnak, a Simon fiának adta, és a falat után bement abba a Sátán. Akkor ezt is mondta neki Jézus:

- Amit teszel, hamar tedd meg!”

¹¹ Ditrich Bonhoeffer in Jöjj velem Harmat-Luther Kiadó Budapest 2020. old 102. (Április 1)

Ugyanannak a vacsorának két különböző jelenetéről, azaz tálban való mártogatásáról van tehát itt szó! A Máté által jegyzett tálba-mártás és a János általi között eltelt egy kevés idő. Idő sorrendben előbb valóban Jézus nyújtja ki a kezét a tálban lévő fűszerezett zamatos lébe, amikor ugyanabban a pillanatban Júdás is, tehát ő mesterével egyszerre nyúlt a tálba! Erről számol be Máté és azt mutatja meg, hogy noha összeütközött a tálban a Jézus kezével a Júdás keze, az áruló tanítvány sutba dobva az ilyenkor érvényesítendő illemszabályt, nem húzta vissza a kezét Jézus elől. Előtte egy pár perccel Jézus még ezt mondta nekik:

- „Példát adtam nektek, hogy amint én cselekedtem veletek, ti is úgy tegyetek. Bizony, bizony mondom nektek: A szolga nem nagyobb az ő Uránál, sem a küldött nem nagyobb annál, aki őt küldte. Most, hogy tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha meg is teszitek!” János 13: 15-17.

Júdás nagyon sajátosan értelmezte mesterének eme számára utolsó szavait, mert láthatóan csak annyit hallott, hogy „(...) ti is úgy tegyetek, ahogy (...) uratok (...) küldött!” Sőt ezt kétszer vélte hallani, másodszor akkor, amikor belement már az ördög. „Amit teszel, hamar tedd meg!” - hallotta másodszor Jézus ajkáról, - és a tetteiből tudjuk, hogy mit hallott meg akkor és ott a Jisz-kerijjótí, vagyis a kerijótí¹² férfi.

Bontsuk mozzanataira Máté és János nagycsütörtöki tanúvallomását! Máté arra teszi a hangsúlyt, hogy az árul el engem, aki velem együtt mártja a falatját a tálba. Ezt azonban nem általánosságban kell értenünk, hiszen mind a tizenketten egyetlen tálból mártogattak, együtt Jézussal. Nem erről volt hát szó, hanem arról, hogy közülük egy valaki, egy konkrét személy Jézussal egyszerre nyúl a tálba. Olyan valaki árul tehát el, akinek van egy speciális, ő reá jellemző, őt magát eláruló saját mozdulata, test-beszéde, metakommunikációja, a többiekénél viszont ez nincsen. Ezt az árulkodó mozdulatot, testbeszédet súgta Jézus a János fülébe. Ez az árulót leleplező testbeszéd pedig az volt, hogy az áruló a Mesterével, Jézussal fog egyszerre a tálba nyúlni.

A gyermekektől kérdeztem meg, szerintetek, mi ebben a különös? A példa pedig így szólt! Vendégségben vagytok. A háziasszony kihoz egy tál süteményt. Kinézel rajta egyet és már nyúlsz is feléje, miközben összegyűl a nyál a szádban. Ugyanabban a pillanatban azonban, mondjuk a papád, a legidősebb nagybátyád, valaki, aki nagyobb, mint te, ugyanazért a süteményért nyúl. Mit fogsz tenni? A válasz az volt, hogy természetes az, hogy visszahúszom a kezem és azt mondom tessék, parancsoljon! Előbb te (...)!

Jézus idejében, de keleten még ma is ez az egyik legszigorúbban betartott viselkedési szabály. Nem véletlen, hogy még prófécia is szól róla, amit János evangélista idéz is:

Nem mindnyájatokról szölok; tudom én kiket választottam el; hanem hogy beteljesedjék az írás: Aki velem ette a kenyeret, a sarkát emelte¹³ fel ellenem. Ján 13:18.

Sirák könyvében pedig ezt olvassuk:

„Ne nyúlj oda, ahova vendéglátód néz, nehogy összeütközz vele, amikor tálba nyúlsz.” Sirák 31: 14.

¹² A 2Királyok 11: 4 és 19 verse szerint a „Káriánusok” [כָּרִי (kári) 1) káriánus: külföldi zsoldoskatonák, Dávid király testőrei, emellett ítéltvégrehajtók] A kariak, vagy kariaiak Kis-Ázsia délnyugati részén élő indó-európai nyelvet beszélő nép. Kr. e. IX sz. egyes csoportjaik zsoldosként szolgáltak az izraelita királyok hadseregében. Vö.: SCOLAR – kézikönyv a Bibliához, Scholar Kiadó 2018. oldal 797.

Kárea [קָרֵא (qáráh) Káráh (Kareáh, Káre) = ‘a Kopasz’ 1) két katonai parancsnoknak, Jóhanánnak és Jonatánnak apja Jeremiás idejében] alapszava a héber קָרַח (qárah) I. alapjelentés Kal 1) megkopaszít, lekopaszít, haját lenyírja Nífal 1) megkopaszítja magát.

Józs 15:25 és Ámos 2: 2: קִרְיֹת (qərijjôt) Keriót (Kerioth) 1) város Júda déli részén 2) város Moáb területén.

אִישׁ (’iš) קָרַס (qáráh), vagy קָרַס (qéráh) kopasz férfit jelent.

¹³ Még az én jóakaróm is, akiben bízam, aki kenyeremet ette, fölemelte sarkát ellenem. Zsolt 41:10.

A tálban ott van a zamatos finom lé. Akármennyire kívánod, egyszerre nem nyúlsz senkivel bele abba a kívánságaidat koncentráló tálba! Nagycsütörtökön, az utolsó vacsora estéjén Júdás figyelmen kívül hagyta, hogy Mestere, Jézus hova néz, nem bírt az arcára nézni, mégkevésbé a szemébe. Jézus akkor és ott Mózesen keresztül, a megöletett bárányon keresztül a mennyei Atya akarata, a keresztfára, a feltámadásra, váltságunkra és reánk, szeretett megváltottjaira nézett. Júdás azonban az éjszakában ordító oroszlánra és a harminc ezüstre nézett. Ahhoz a veszett fenevadhoz képest Kajafással (Ján 11:49) és bűnbandájával (Ján 18:13-28 és ApCsel 4: 5-6) együtt Jézust egy megvetni való mészárszékre vitt báránynak látta, amivé hasonlóvá ő nem akart lenni. Júdás nem akar Isten lábakat megmosó és embert szerető rabszolgájává lenni!

Akire haragszunk, még ránézni sem akarunk. Akit megvetünk és szégyellünk, elfordulunk tőle. Így nem véletlen, hogy összeütközött Júdás keze a tálban a Jézuséval, az oroszlán ragadozó karma a ragadománnyal. A keleti ember jól begyakorolt társasági evésszokásnak megfelelően Júdásnak azonnal vissza kellett volna vonnia a kezét, de nem tette. Valószínű, hogy észre sem vette ezt a tiszteletlenségét. Nem volt a tudatában, hogy a keze a Jézus kezével együtt van a tálban, s ha mégis, akkor ő ezt teljesen figyelmen kívül hagyta, mert szívében már megvetette Jézust, gyűlöletet és utálatot táplált magában iránta, az éjszakai oroszlán erejét tudta maga mögött a bárány kiszolgáltatottságával szemben.

Máté tehát éppen ezt nem hagyta szó nélkül, azt akarta, hogy lássuk meg Júdás testbeszédében a Jézust megvető, öt harminc ezüstre lecserélő mozdulatát, ami azt üzenete, hogy mostantól te többé nem számítász nekem, kikapcsoltalak az életemből, már semmit nem jelentesz a számomra, vedd félre előbb te a kezedet! Éljen a pénz szerelme, ami minden gonosznak gyökere!¹⁴ Éljen a gonoszság gyökere és a minden áron, még az ártatlan vér árán való szerzemény, profit, emberi (Máté 16:23b; Márk 8:33b) nyereség!

A példabeszédek 1: 10-19 verseiben ez az ősi prófécia áll:

„Fiam, ha a bűnösök el akarnak csábítani, ne engedj nekik! Ha tehát ezt mondják: „Gyere velünk, álljunk lesben a vérontásra, settenkedjünk az ártatlan után ok nélkül! Nyeljük el őket élve, mint a sír és egészen úgy, mint akik a mélységbe szálltak; és szerezzünk mindenféle drága kincset, töltsük meg házainkat zsákmánnyal! Köztünk vegyél részt a sorsvetésben¹⁵ [a holocaust közös erszényes¹⁶ [כִּס (kís)] és **kincstáros** [גִּנְזִים (gənzím)] purimjában, ahol a פִּיר (púr) jelentése: sors], és legyen közös erszényünk mindnyájunknak!” Fiam, ne járj ezekkel egy úton, tartsd vissza a lábad ösvényüktől, mert lábuk a gonosz felé fut, és vérontásra siet. Mert hiába vetik ki a hálót minden szárnyas szeme láttára: a maguk vére árán ólálkodnak, saját lelkük kárára állnak lesben. Ilyen az útja minden kapzsi embernek: a saját életét veszíti el (a gazdájával együtt).”

Mindebből, a gonoszságba belegyökerező Júdásból, aki Jézus elvesztői közt vett részt a legbecstelenebb sorsvetésben, belemarkolt az ártatlan vér árán megtelt közös erszénybe, mikből János kivételével a többiek semmit nem vettek észre. Rajta és Jézuson kívül pedig csak Júdás tudta, hogy éppen mi történik, miként fog halált gyümölcsozni ez a gyökér. Mikor tehát Jézus kimondta, hogy az árulja el, konkrétan, az veszi fel a fejére kitűzött vérdíjat (Máté 27:6), aki

¹⁴ Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől, és magukat általszegeztek sok fájdalommal. 1Tim 6:10.

¹⁵ Eszt 9:24-26.

¹⁶ És monda Hámán Ahasvérus királynak: Van egy nép, elszórva és elkülönítve a népek között, országod minden tartományában, és az ő törvényei különböznek minden nemzetségtől, és a király törvényeit nem teljesíti; a királynak bizony nem illik úgy hagyni őket. Ha a királynak tetszik, írja meg, hogy ők elvesztessenek, és én tízezer talentum ezüstöt mérek a hivatalnokok kezeibe, hogy a király **kincstárába** vigyék. Akkor lehúzá a király az ő gyűrűjét a maga kezéről, és adá azt az agágibeli Hámánnak, Hammedáta fiának, a zsidók ellenségének. Eszt 3:8-10.

már leleplezte magát, akkor Júdas találva érezhette magát, de a sötétség oltalmában tudva magát, megkeményítette a szívét és ezzel már nem törődött.

Jézus viszont nem elégedett meg ennyivel, hanem élve a házigazda jogával a végső szembesítésig vitte a Júdas és közte levő *összeütközést* (*Sirá 31: 14*), a fenevad és a Bárány végső benne dúló armageddonját.¹⁷

Vajon mi sohasem lepleztük le Júdáshoz hasonlóan magunkat? Vajon, nem ugyanaz a problémánk, hogy sokszor már nekünk sem számít Jézus, hanem csak az utolsó napok mihaszna kincse?¹⁸ Kikapcsoltuk Jézust az életünkéből.

- „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok (Ján 14:15)!” – mondta Jézus a tanítványainak.

Mi módon mondjuk hát, hogy szeretjük Jézust, ha a parancsolatait megvetjük? Észre sem vesszük, amikor mi mondjuk Jézusnak, hogy „vidd innen a kezéd!” „Ebbe te most ne szólj bele!” „Ne mondd meg nekem, hogyan viselkedjem!” „Ne turkálj az időmben, az életemben a pénztárcámban!” Nem megyek veled (...)!

Mit tett Jézus? Talán visszaüzent Júdásnak, hogy te sem számítasz nekem? Igen, ez volna a természetes reakció, de a mi Urunk természetfölöttien természetes. Ő az evangélium, sőt Isten irántunk való szeretete és ez azt jelenti, hogy Jézus által mindig valahogy másként történik mindaz, ami elvárható.

Jézus tehát a vacsora egy adott pontján vette a kenyeret megtörte és belemártotta abba tálba, átítatva azt a falatot a tejjel és mézzel folyó föld minden ízével, zamatával és gazdagságával és átnyújtotta azt Júdásnak. Ezzel azt üzent, személyesen neki, hogy te drága vagy számomra, te számítasz nekem, érted is meg fogok halni a keresztfán. Fogadd el ezt a falat kenyeret, ami át van itatva az Isten irántad való jóságával és szeretetével!

A történet szerint Júdas talán a kényszerpályájából következően is elfogadta azt a falatot, de üzenetet is kapott melléje: „Tedd hamar, amit teszel!” Miért?

Egyfelől azért, hogy Júdas döntse el, hogy abban az átnyújtott falatban mi számára a fontos az Isten Krisztusban megjelent szeretete, vagy ettől a szeretettől elválasztott holtan koppanó parancs? Másfelől azért, hogy még a sötétség hatalma órájában (Luk 22:53) teljesüljön az Írás! Kemény és igazságos az Úr szeretete! Olthatatlan tűz az ő lángoló szerelme! Így vagy úgy, de örökre foglyul ejt! Azon az éjszakán Jézus többször is hangsúlyozta az írások beteljesülésének szükségszerűségét (Máté 26:53-54)! Az Úr parancsa tehát annak a végrehajtónak szólt, akinek kevés ideje van arra, hogy az Írást beteljesítse. Teljesítsd be hamar az Írást! – szólt a parancs. Mózesnél az Írás beteljesítésének a parancsát így halljuk:

„Bizonyágul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet, hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot: válaszd azért az életet, hogy élhess mind te, mind a te magod; Hogy szeressed az Urat, a te Istenedet, és hogy hallgass az ő szavára, és ragaszkodjál hozzá; mert ő a te életed és a te életednek hosszúsága (...)!” 5Móz 30:19-20.

¹⁷ Egybegyűjték azért őket a helyre, amelyet zsidóul Armageddonnak neveznek. Jel 16:16. *Ἀρμαγε* (Harmage) 1) Harmageddón (Károlinál: Armageddon), héber eredetű földrajzi név, jelentése: Megiddó hegye, Megiddó vidéke. A Megiddó szó jelentése bizonytalan, talán: tömegek helye. 2) Megiddó az Egyiptomot és Mezopotámiát összekötő fontos útvonal (Via Maris) mentén épült, amely nagyobb hadseregek felvonulását is lehetővé tette. A város melletti síkság nagy ószövetségi csaták színhelye volt az ószövetségi időkben. Itt aratott győzelmet Debóra és Bárak (Bír 4-7), és itt esett el Jósias (2Kirá 23:29-30) király is. Az első világháborúban itt ütközött meg Allenby tábornok az ottomán seregekkel.

Ide fognak felvonulni a föld királyai hadseregeik élén Jézus Krisztus ellen a jelen világkorszakot lezáró események idején is. (Jel 16:16, 19:19-21).

¹⁸ Aranyotokat és ezüstötöket rozsdá fogta meg, és azok rozsdája bizonyság ellenetek, és megemészti a ti testeteket, mint a tűz. Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban! Jak 5:3.

Az Írásnak ezt a beteljesítését Pál apostol az úrvacsora szereztetésében így adta elénk:

„Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból, mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét.” 1Kor 11:28-29.

Miközben nem kerülhetjük hát ki önmagunk megpróbálását, soha ne válasszuk el egymástól ezt a két együvé tartozó Igét!

Azon a vacsorán, amikor Jézus azt mondta, hogy közületek egy elárul engem, Júdas kivételével mindenki önvizsgálatot tartott és ezt kérdezte Jézustól:

- Én vagyok-e az Uram?

Amikor Júdas észbe kapott és utánaözve többieket ő is megkérdezte, hogy én vagyok-e az? Jézus azt válaszolta neki:

- „Te magad mondod.”

Pál ezt is beemelte az úri szent vacsora gyakorlatába, amikor így szól:

- *„Mert ha mi ítélnők magunkat, nem ítéltetnénk el. De mikor ítéltetiünk, az Úrtól taníttatunk, hogy a világgal együtt el ne kárhoztassunk.” 1Kor 11:31-32.*

Júdas kivételével a tizenegy megtalálta magában a bűnt és a hajlandóságot, ezért Jézus Krisztus velük közölt szeretetbe belerendültek, a kegyelem alkalmas idején pedig kegyelmet, bűnbocsánatot és örök életet vettek magukhoz, Júdas viszont ugyanabban a szeretetben csak még jobban megkeményedett, s a kimondott szó benne csupán a színlelés álarcának bizonyult, töredelem és megbánás nélkül.

Aki tehát eddig azt gondolta, hogy Jézusban, a megfeszített Krisztusban csak és kizárólag az Isten lepárolt szín tiszta szeretete jött egészen hozzánk, nagyot tévedett, mert benne az Isten igazságossága, olthatatlan szent haragja és ítélete sejtközeli közelségnél is közelebb jött hozzánk. Nem szerethet az Isten, ha ugyanakkor igazságos haragjával meg nem ítél. Mi pedig csak akkor tudjuk elfogadni az Ő irántunk való szerelmét, ha az elhat jelenvaló és eljövendő emberi létünknek fundamentumáig, a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megoszlásáig (Zsid 4: 12), ahol megítélve gondolatainkat és a szívünknek indulatait az újjáteremtésünk forráspontjáig megrendít az Isten szentségéből való szent félelem, az Ő szent haragja és igazságos ítélete, amint meg van írva:

„És feltámad nektek, akik félitek [אֱלֹהִים (jára') 1) félő (vkit, vkitől), tisztelő (vkit)] az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt, és kimentek és ugrándoztok, mint a hizlalt tulkok. És széttapodjátok a gonoszokat, és porrá lesznek lábaitok nyomása alatt azon a napon, amelyet én szerzek, azt mondja a Seregeknek Ura!” Mal 4:2-3.

Szeretjük, vagy megvetjük Jézust? Tiszteljük, féljük [אֱלֹהִים (jára')] ezért visszahúzzuk a kezünket és azt mondjuk, hogy *legyen meg a te akaratod miként a mennyben úgy a földön is*, vagy megvetjük és saját elképzeléseinket érvényesítjük? Júdas egyértelmű, hogy Jézus megvetésében ítéletet evett és ivott önmagának, s mivel megvetette az Úr meglevenítő és oltalmazó kegyelmét, a halál védtelenül nyelte el őt.

Isten Igéje igazság és ennek világosságában el tudjuk képzelni, hogy mennyire égette Júdásnak a torkát az a bemártott falat, majd pedig a kezét az a 30 ezüst, amit szétszórt a templomban? (Máté 27:4-5) Milyen gondolatokat, indulatokat és érzéseket korbácsolt fel benne Jézus Krisztus igazsága és szeretete? Olyan erőket, amelyek Júdást teljesen széthasították (Vö.: Máté 27:3-10 és ApCsel 1: 18), s ami rejtve belül volt benne, kifordult¹⁹ és napvilágra jött belőle, de nem a kegyelem, hanem az átok állapotában! Mindenkivel ezt cselekszi Isten Krisztusban

¹⁹ Ő ugyan mezőt szerzett hamisságának béréből, de fejjel lezuhanva közepén széthasadt, és minden belső része kifordult. ApCsel 1: 18.

megjelent igazsága, szeretete és szentsége. Átvilágít, leleplez, felszínre hozza a sötét mélyből a bűnt, leleplezi a gonoszság gyökerét, hogy a kegyelem állapotában teljesen megszabadítson, amint megvan írva:

„Az Úr őt és elevenít, sírba visz és visszahoz. Az Úr szegénnyé tesz és gazdagít, megaláz s fel is magasztal; Felemeli a porból a szegényt, és a sárból kihozza a szűkölködőt, hogy ültesse hatalmasok mellé, és a dicsőségnek székét adja nekik; Mert az Úr a földnek oszlopai, és azokra helyezé a föld kerekességét.” 1Sám 2:6-8.

Cselekedje velünk a mi Urunknak Jézus Krisztusnak kegyelme, hogy Krisztus megtörtetett testét tiszteljük és megbecsüljük, hogy általa kegyelmet kegyelemre vegyünk magunkhoz és eljussunk a mi Urunk teljes megismeréséig. Továbbá cselekedje azt is, hogy a velünk közölt új szövetség pohara megtisztítson minket minden bűnünkből és nyomorúságunkból és megszenteljen Mindenható Urunk számára mindörökre. Meneküljünk hát a mi húsvéti Bárányunk szent oltalmába! Ámen.

Mit kergetsz²⁰ engem? Nehéz neked, akit kértek²¹ az ösztöke²² ellen rugódoznod.²³

Nagypéntek 2021

„Amíg tehát Pilátus az ítélszékekben ült, felesége ezt üzenté neki: Ne avatkozz ennek az igaz embernek a dolgába, mert sokat szenvedtem ma álmomban miatta!” Máté 27: 19.

Virágvasárnap és nagycsütörtökön már sokat hallottunk a mi Urunk Jézus Krisztus szenvedéseinek körülményeiről. Az evangéliumokból megtudtuk, hogy Jézus nem úgy jött a világunkba, hogy lenne csak egyetlen egy ember is, aki elkerülhetné a vele való szembesülést. Mert ő ama megvetett szegletkő, aki által sokan elesnek, és jegy, akinek [sokan] ellene mondanak; de ő ama egyetlen fundamentum is, aki a mi feltámadásunkra és lelki házzá való felépülésünkre adatott az Isten Izraeljében! Ő az, aki által az éles tör [τό κέντρον, -ου (to kentron ú) 1) amivel szúrni lehet 2) ösztöke 3) fullánk] minden lelket általhat; hogy sok szív gondolata nyilvánvalókká legyenek! Luk 2:34-35. Mert e világban az Isten egyetlen látható jele egyedül Jézus, a megfeszített Krisztus. „Krisztus nem dicsőségesen ragadtatik el a földről a mennybe, hanem keresztre kell jutnia, és ahol a keresztt áll, pont ott van közel a feltámadás. Pont ott, ahol mindenki zavarba jön Istentől, ahol mindenki kétségbe vonja a hatalmát, Isten ott van teljesen, Krisztus ott van eleven közelségben. Ahol csak egy hajszálon múlik, hogy valaki elpártol vagy hű marad, Isten és Krisztus ott van teljesen”,²⁴ ott, ahol kivétel nélkül minden ember elesik, Isten ott van jelen, hogy Krisztusban fölemeljen.

Pilátus feleségének a neve állítólag *Claudia Procula*, volt, aki 15 éves volt, amikor megrendezett házasság útján Pilátushoz adták. Az evangélium feljegyzéséből arra gondolhatunk, hogy Claudia figyelmeztetését, azt, hogy „*semmi dolgod ne legyen ezzel az igazzal*”²⁵ kérését úgy kell értelmeznünk, hogy férje maradjon ki abból a Krisztussal való

²⁰ [διώκω](#) (dióko) 1) üldöz, zaklat, követ 2) követ, keres, törekszik, gyakorol 3) megfigyel, leír, beépül 4) bíróság előtt vádol

²¹ [ὁ Σαούλ](#) (ho Szaúl) 1) Saul (Sá'úl), héber eredetű tulajdonnév, jelentése: akit kértek. 2) Saul (Károlinál: Saul), Pál apostol héber neve.

²² [τό κέντρον, -ου](#) (to kentron ú) 1) amivel szúrni lehet 2) ösztöke 3) fullánk

²³ Mikor pedig mi mindnyájan leestünk a földre, hallék szöveget, mely én hozzám szól és ezt mondja vala zsidó nyelven: Saul, Saul, mit kergetsz engem? Nehéz neked az ösztön ellen rugódoznod. Apcs 26:14.

²⁴ Ditrich Bonhoeffer in *Jöjj velem Harmat-Luther Kiadó Budapest 2020. old 102. (Április 1)*

²⁵ [μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ](#)

szembesülésből, amiből törvény, hogy senkinek nem lehet kívülállónak lennie, illetve maradnia, még kevésbé a törvényesség örül rendelt helytartónak!

Krisztussal kapcsolatosan csak kétféle állapot van, az áldozati bárány-állapot, illetve e bárány mérszárosának állapota, nincs harmadik, a semleges, a kezemet mosom külső megfigyelő állapot, ilyen egyáltalán nem létezik.

Az evangélisták tanúságtétele szerint Pilátus hallgatott is a feleségére és sokat ficáncolt [λακτιζω (laktidzó) rúg, rúgkapál, rugdalózik, küszködik], hogy kibújhasson a hurokból, de a tények valósága az lett, hogy minél jobban vergődött, annál jobban gabalyodott bele a reá is kivetett hálóba. Minden kudarcot vallott, amivel csak próbálkozott. Kikérdezte Jézust és ártatlannak találta. Magáról lerázva elküldte Heródeshez, hogy ő ítélkezzen felette, mert hatáskörileg hozzá tartozott. Heródes Jézust semmibe véve visszaküldte hozzá. Arra gondolt, hogy megostoroztatja, mondjuk ki, félholtra vereti, hogy látványával szánalmat ébresszen és szabadon bocsátását, amnesztiáját kérjék tőle az ünnep szokása szerint. Annyira elverték, hogy Ézsaiás szerint, akiknek meg kellett volna szánniuk, nem bírtak reá nézni. Akik pedig a nagy emberkínzó, az ördög fiaiként és tanítványaiként bírták ezt gyomorral, a Barabbás nevét kiáltották, majd azt, hogy Jézus feszítessék keresztfára.

Pilátus utolsó kétségbeesett mozdulata, az annyira ismertté lett kézmosása volt, amiben ártatlannak nyilvánította magát az egy igaz ártatlan vérének kiontása kozmikus perében.

Meggyőződésem, hogy napjaink különös keresztyénüldözésének közepette Pilátus az Isten világra kivetett hálójában ficáncoló „nyugati keresztyénnek” egyfajta prototípusa. Menteni akarja az igazságot, a jó hírnevet, a becsületet, a tisztességet és az egy Igazat, de sorra minden egyes csatát elveszít. Elveszítette a szent házasság és a család megvédésének csatáját. Valami hazug szeretetben feloldódott a férfi és a nő különbözősége és egymásra utaltsága, hasonlóképpen az igaz és a hamis, a jó és rossz. A bibliai és hitvallásos alapon álló keresztyén mai divatos jelzője a náci fasiszta, a világellenség, egy ügyesen bemocskolt név. Miért csodálkozunk ezen, hisz éppen ez nagypéntek egyik lényegi sajátossága, hogy az igazat és szentet, a tökéletesen ártatlant gonosztevőként és mindenki ellenségeként ítélik el az önjelölt igazságosztók, majd ölik is meg; az ízig vérig terroristát pedig éljenzések közt engedik szabadon. Hát ez a sötétség hatalmának és órájának az igazsága. Ha pedig ez az élő és zöld fának a sorsa, akkor mi a sorsa az elszáradtnak?²⁶ Nem véletlen, hogy sokan fejvesztve tépik le magukról ezt a Jézusért rájuk dobott hazugságot és torzulnak Jézus nevetséges karikatúrájává. A jelenség nem újkeletű, már az első keresztyénüldözés idején, sőt az apostolok esetében már a Gecsemáné kertjében (Mt 26: 40) is pontosan ilyen volt. Jézus meghívta Jakabot, Pétert és Jánost, hogy vegyenek részt Istennek az istentelen világ miatti szenvedésében. Tudjuk, akkor ez nem sikerült, egyfelől elaludtak, másfelől Péter a kardjával elkezdett hadonászni, hogy mentse a szerinte még menthető. Szánalmasan méltóságán aluli lett, mint egy kiszáradt fa a puszta közepén. Péter ezt soha nem felejtette el ezért a gyülekezetben így válaszolja meg Jézusnak az elszáradt fa sorsával kapcsolatos kérdését.

„Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek; Sőt, amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendzeshettek. Boldogok [vagytok], ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket; mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke, [amit] amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek azt. Mert senki se szenvedjen közületek mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztevő, vagy mint más dolgába avatkozó: Ha pedig mint keresztyén [szenved], ne szégyellje, sőt

²⁶ Mert ha a zöldellő fával ezt teszik, mi történik a szárazzal? Luk 23: 31.

dicsőítse azért az Istent. Mert [itt] az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házában: ha pedig először mi rajtunk [kezdődik], mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának? És ha az igaz [is] alig tartatik meg, hová lesz az istentelen és bűnös? Annak okáért akik az Isten akaratából szenvednek is, ajánlják [neki] lelküket mint hű teremtnök, jót cselekedvén.” 1Pét 4:12-19.

A jó cselekvéséhez a Szentlélek által kapott békesség, összeszedettség, józanság, céltudatosság, hűség, állhatatosság és élő reménység szükséges. Vajon ezek és az ezekhez hasonló dolgok a legfőbb jellemzőink, nemde sokkal inkább a fejvesztett menekülés, az a rémült kényszer, amivel saját létjogosultságunkat akarjuk igazolni? „Mivel Jézus magára vette minden ember bűnét, ezért mindenki, aki felelősen cselekszik, bűnössé lesz. Aki ki akarja vonni magát a bűnért való felelősségvállalás alól, az elszakad az emberi lét végső valóságától, elszakad Jézus Krisztus bűntelen bűnhordozásának megváltó titkától, és nem részesül az isteni megigazulásban. Az ilyen ember személyes ártatlanságát a másik ember iránti felelőssége elé helyezi és nem érzékeli azt a reménytelenebb bünt, melyet éppen ezáltal terhel magára. Arra is vak, hogy a valódi büntelenség éppen azáltal bizonyosodik be, hogy a másik emberért közösséget vállal a bűnével.”²⁷ Így lesz századunk az eddig soha nem látott deformált keresztyénség ideje, amiben elveszett az Igazság, akihez vissza lehetne térni, eltűnt az Élet, akinek képére és hasonlatosságára vissza lehte alakulni és láthatatlan az Út, akin járni és célunkba jutni lehetne.

„Jézus Krisztus által a felelős cselekvés lényegéhez tartozik, hogy a bűntelen, önzetlenül szerető ember bűnössé válik.”²⁸ Péter nem akart akkor és ott mestere mondva-csinált bűnében osztozva bűnössé válni. A kertben, míg szabója volt, kardoskodott ellene, később a főpap udvarában a tűz mellett, pedig háromszor tagadta meg Jézust.

Pál apostol állapítja meg, hogy „az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígért Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek.” Gal 3:22. „Az Isten mindeneket engedetlenség alá rekesztett, hogy mindeneken könyörüljön.” Róm 11:32. „A teremtett világ maga hiábavalóság alá vettetett, nem önként, hanem azért, aki az alá vetette. Azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára. Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemesen fohászkodik és nyög mind idáig. Nemcsak [ez] pedig, hanem maguk a Lélek zsengejének birtokosai, mi magunk is fohászkodunk magunkban, várva a fiúságot, a mi testünknek megváltását.” Róm 8:20-23.

Istennek ez a világra kivetett hálója, amelyben mindent bűn és hiábavalóság alá rekesztetett, Krisztus. Az Isten egy igaz és örökké élő Messiása körülkerítéséből tehát senki, még oly nagy hal sem, mint Pilátus volt, nem tud kimenekülni! Ez a háló mindenkit térdre kényszerít, azt is, aki álmában viaskodik ellene, és azt is, aki önmaga nárcisztikus szentségében igazságai magaslatain ülve faggatja, vagy kell birokra vele. Azokat is, aki apostoli elszántsággal ihletett igazsággal igaz és szent védőbeszédek tartanak az élet és az igazság vagy éppenséggel önmaguk érdekében. Továbbá azok sem menekülhetnek, akik magával a halállal kötöttek szövetséget, csak hogy megölhessék Jézust. Példa rá a halál egyik zsoldosa és lihegő vérebe, Saul, aki a főpap írásos felhatalmazásával üldözte az anyaszentegyházat, Jézus nyáját és azt hitte, hogy ez az igazi istentisztelet (Ján 16:2). Lássuk meg, hogy ez a későbbi Pál noha briliánsabbnál briliánsabb védőbeszédek tartott, el egészen a császárig a Jézus nyája védelmében, a világ mindeniket lábbal tiporta, kinevette és gúny tárgyává tette. Pál apostol igéi

²⁷ Ditrich Bonhoeffer: Jöjj velem. Harmath Luther Kiadó Budapest 2020. oldal 99. (Március 30).

²⁸ Ditrich Bonhoeffer: Jöjj velem. Harmath Luther Kiadó Budapest 2020. oldal 99. (Március 30).

csakis bennünket a sorsában osztozókat erősítheti és vigasztalhatja! Nekünk az örömhír, és az Istennek ereje és megtartó hatalma, minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először megörögnék. Róm 1:16. Mert az Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él. Róm 1:17.

Az örök törvény pedig így szól:

„Szemet szemért, fogat fogért, kezet kézért, lábat lábért; Égetést égetésért, sebet sebért, kéket kékért (2Móz 21:24-25).” „Törést törésért, (...); amilyen sérelmet ő ejtett másra, olyan ejtessék rajta is!” 3Móz 24:20.

Amilyen bűnnel halálra adtuk Jézust ugyanazzal a bűnnel adatunk halára. Amilyen halállal megöltük Jézust, ugyanazzal a halállal ölettünk meg magunk is. Nem hagyott az Isten csak egyetlen egy megmenekülést, egyetlen egy utat az életre, egyetlen egy győzelmet az örök üdvösségre: a megfeszített Krisztust, hogy általa könyörüljön meg rajtunk, hogy igaz legyen a prófécia, hogy Krisztus Jézus bennünket viszont megsebesítő sebei által gyógyultunk meg (Ézs 53:5), a bennünket viszont megölő halála által megyünk át a halálból az életbe (Jn 5: 24-25), a bennünket viszont legyőző győzelmében győzünk (Jel 21:7)! Csak az így bűnössé letteknek és megölteknek van az Úr feltámadása által új életük; más igazság, más keresztyénség, azaz Krisztus követés pedig nem létezik! Aki tehát önmagát felmentve színpadiasan mossa kezeit, vagy a hazugság vallásos, vagy ateista ideológiáinak engedve, a szivárvány színeibe burkolódzva, ide-oda hajlongva csókol fekete lábakat, Jézus azt nem tudja megsebesíteni a sebeivel és a halálával és így átvinni sem tudja a halálból az életbe. Csak az lesz tiszta, aki magára veszi Jézus ártatlan vérért, és a Krisztus gyalázatát²⁹, aki azonosítja magát az átok fájával, az ő kereszthalálával, aki nem akarja túlélni a megfeszített Krisztust, hanem sorsában, ugyanolyan némán és csendben vele tart. Itt a keresztfán, a megfeszített Krisztusban van vége a saját akaratunknak, itt nyugalom és csend van Istenben (Bonhoeffer, Ditrich 2020, 105). A Megfeszítettben „van szabad utunk a hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk. Egyedül Jézus Krisztusban csillapul Isten haragja, egyedül benne győzetünk le, és adjuk mag magunkat Isten akaratának.” Egyedül „a kereszt által jön el Istennek igazsága és győzelme e földön s lesz majd nyilvánvaló az egész világ számára.”³⁰

Itt a földön néma sikollyal nyögünk és kiáltunk hozsánát, azaz, hogy *szabadíts meg a gonosztól*, mert a kígyó és bedugott fülű (Apc 7:57) süket kígyófajzatjai (Máté 3:7; 12: 34; 23: 33) ebből semmit nem hallnak. Hangot nekünk nem a saját hangszálunk, vagy szívünk ad, hanem egyedül az Isten előtt álló oltár ad! Atyánk csakis eme oltáron³¹ keresztül hall és lát

²⁹ Menjünk ki tehát ő hozzá a táboron kívül, az ő gyalázatát hordozván. Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük. Zsid 13:13-14.

³⁰ Ditrich Bonhoeffer: Jöjj velem. Harmath Luther Kiadó Budapest 2020. oldal 105. (Április 4).

³¹ És mikor felnyitotta az ötödik pecsétet, látám az oltár alatt azoknak lelkeit, akik megölettek az Istennek beszédéért és a bizonyágtételért, amelyet kaptak. És kiáltanak nagy szóval, mondván: Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak? Akkor adatának azoknak egyenként fehér ruhák; és mondaték nekik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, amíg beteljesedik mind az [ő] szolgatársaik [nak], mind az ő atyjukfiai [nak száma,] akiknek meg kell öletniök, amint ők is [megölettek]. Azután látám, mikor a hatodik pecsétet felnyitotta, és íme nagy földindulás lőn, és a nap feketévé lőn mint a szőrszák, és a hold egészen olyan lőn, mint a vér; És az ég csillagai földre hullának, miképpen a fügefafa hullatja éretlen gyümölcseit, mikor nagy szél rázza. És az ég eltakarodék, mint mikor a papírtekercset összegöngyölítik; és minden hegy és sziget helyéből elmozdították. És a földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasak, és minden szolga és minden szabad, elrejték magukat a barlangokba és a hegyeknek kőszikláiba; És mondanak a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mi reánk és rejtsetek el minket annak színe elől, aki a királyi székben ül, és a Bárány haragjától: Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg? Jel 6:9-17.

bennünket, ahogyan Ő csakis eme oltáron keresztül szól hozzánk! Ennek az oltárnak hangja rendíti meg a szívünket és a teremtett világmindenséget, amikor így szól:

„Ez amaz én szerelmes (Máté 12:18) fiam, akiben én gyönyörködöm.” Máté 3:17. „Őt hallgassátok!” Máté 17:5. Ő pedig ma így szól: „ELVÉGEZTETETT!” Ján 19:30.

Eme mennyei szózat teljessége hívta létre az új eget és új földet, törölte el ugyanakkor az első ég és föld és a tenger igazságtalan, könny áztatta, halál és gyász gyötörte, fájdalommal és kiáltásokkal (Jel 21: 14) teljes első és régi világát (Jel 21:1 és 2Pét 3:13).

Az elvégeztetett [τελέω (teleó)] (Ján 19:30) és „meglett” [γίνομαι (ginomai) 1) lesz, születik, terem 2) létrejön, támad, keletkezik 3) történik, megtörténik, elérkezik, beteljesedik 4) lesz, válik vmivé 5) van, létezik 6) történik] (Jel 21:6), valamint az „Íme mindent újjá teszek!” (Jel 21:5) mennyei szózat hozta el nekünk dicső győzelmünket (Jel 21: 7), maradandó, nem kézzel épült városunkat, elmúlhatatlan örökségünket és romolhatatlan (1Pét 1:23) örök fiúságunkat (Jel 21:7), az új Jeruzsálemet, amely az Istentől száll alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszony. Ez a mi Istenünk és Atyánk örök sátora, ahol Urunk, aki az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég (Jel 21: 6) mindenkor velünk, emberekkel van, és velünk lakozik, hogy innunk adjon az élet vizének forrásából ingyen, mert az ő népe leszünk, és Isten maga lesz velük, a mi Istenük (Jel 21:2-3).

Hallgassuk hát Őt, aki most így szól hozzánk: Aki legyőzetettvén (Vö.: 2Kor 12:9) győz, örökségül nyer mindent; és annak Istene leszek, és az fiam lesz nekem (Jel 21:7). Ámen.

Az ember Fia Jézus, a nagyszombatnak is egyetlen teljhatalmú Ura

Nagyszombat 2021

Ige: Amikor pedig beesteledett, eljött egy Arimátiából való gazdag ember, név szerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak, felkereste Pilátust, és elkérte Jézus testét. Pilátus elrendelte, hogy adják ki neki. József magához vette a testet, begöngyölte egy tiszta gyolcsba, és elhelyezte a maga új sírjába, amelyet a sziklába vágatott. A sír szájára egy nagy követ hengerített, és elment. Ott volt pedig a magdalai Mária és a másik Mária, akik a sírral szemben ültek. Másnap pedig, amely péntekre következik, összegyűltek a főpapok és a farizeusok Pilátusnál, és azt mondták: Uram, emlékezünk, hogy ez a csaló még életében azt mondta: Harmadnapra feltámadok. Parancsold meg azért, hogy őrizték a sírt harmadnapig, nehogy tanítványai odamenjenek, ellopják őt, és azt mondják a népnek, hogy feltámadt a halálból. Ez az utolsó csalás rosszabb lenne az elsőnél. De Pilátus azt mondta nekik: Van őrségetek, menjetek és őriztessétek, ahogy tudjátok! Erre ők elmentek, lepecsételték a követ, és őrséggel őriztették a sírt. Máté 27: 57-66.

Nagyszombat csodája és különlegessége, hogy a halálnak abban a bénultságában, ami nagycsütörtök és nagypéntek eseményeiben éreztette félelmetes jelenlétét, az Úr Igéje, aki örökkévaló Ige, nem szűnt meg cselekedni és történni. Nagyszombat tehát a folyamatosan történő Ige csodája! Történnie kellett ugyanis mindannak, ami meg van írva, hogy tudni illik, miután a gonoszok közt szántak neki sírt, mégis a gazdagok mellé jutott a kínos halál után: pedig nem cselekedett hamisságot, és álnokság sem találtatott szájában (Ézsaiás 53: 9).

A modern legújabb akciófilmek egyik hatásfokozó eleme, hogy egészen lassúvá merevedik minden másod és harmadlagos történés és csak a szuperhős mozog és cselekszik a maga természetfeletti erejével. A nyugalom napjára készülve Istennek pontosan ilyen cselekvője az

Arimathiából³², a zsidók városából (Lk 23: 51) való József és társa Nikodémus (János 19: 38-42). Mi a különös bennük? Csak az, hogy azután a szörnyű péntek után, amikor minden és mindenki ki van ütve, eszméletlenül, bénultan és holtan hever a föld porában, akkor József a tanácsbeli, jó és igaz férfi, aki maga is várja az Isten országát, valamint Nikodémus, nem pusztán az igaz embernek járó kegyeletet, hanem Messiásra vonatkozó prófétai Igét hajtának végre, teljesítenek be. Cselekedetük lehet, hogy egyetlen apró kis mozdulat, benne mégis Isten maga az, aki az önmagából kifordult világban felállítja és megkerülhetetlenné teszi az új rendet, amit utána senki és semmi nem képes megváltoztatni, hanem amihez mindenki másnak törvényszerűen csak alkalmazkodnia lehet. Ezt a szent igazságot pecsételi meg Péter apostol, amikor így szól:

„Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen; megölettetvén ugyan test szerint, de megelevenítettvén lélek szerint.” IPét 3:18

„Hapax [ἁπαξ (hapax)]: ez a szó szerepel az eredeti szövegben az „egyszer” helyén. Nemcsak számszerűsít, hanem ráerősít arra, hogy a történés, a folyamat se előtte, se utána nem ismétlődhetik meg. Nem szükséges, nincs hozzá utólagos döntés, pótlás, kiegészítés és érvényvesztés. Szingularitás. Hozzáadja magát a kitörölhetetlen valósághoz. Kivétel, mely szabályt teremt, új felállást”³³, törvényt a mindenségben, amihez minden másnak és mindenkinek alkalmazkodnia kell!

Attól a pillanattól kezdve a világ Krisztus Jézusnak nevezett új középpontja körül kezd el forogni és mindennek, minden létezőnek, még magának a halálnak is a megfeszített Krisztushoz kell viszonyulnia. Tudjuk, hogy ez a Krisztusnak szükségszerűen térdet hajtó³⁴ viszonyulásnak miként kell kibontakoznia, mert minden pontosan úgy következik be, ahogy Jézus Krisztus azt előre megmondta! A keresztet tehát többé már nem lehet meg nem történné tenni, aki mégis megtenné, az a számára felkínált kegyelmet vetné el magától. „Ha tehát te magadra nézve erőtlennek és semminek minősíted a váltságáldozatot, a világ megváltása érvényben marad, még akkor is, ha téged hibás döntésed kizár az üdvösségből. Vigyázz! Nem Isten dönt helyedről, hanem te magad!”³⁵

A történet szerint arimathiai József nem törődve azzal, hogy szombatára készülve holttesttel tisztátalanra teszi magát, elmegy és elkéri Pilátustól a Jézus testét. Nikodémussal együtt elviszik és mintegy 100 font illatos kenettel őt bebalzsamozva, tiszta gyolcs közé tekerik, majd elhelyezik az új sziklasírba, utána pedig szombatot ülnek (Lk 23: 50-57). Ennek a szombatnapi nyugalmi időnek, vagy ahogyan az Írás mondja „harmadik nap” idő intervallumnak, minden más cselekménye is az arimathiai József és Nikodémus Írást beteljesítő tettehez alkalmazkodik, úgy a természet, mert hiszen földrengés történik (Mt 28: 2), ahogy a természetfeletti lények, az Isten angyalai (Jn 20: 12) is, a Jézus sírja előtt állnak meg. Az emberek világában pedig úgy a Jézust szerető asszonyok és tanítványok, ahogy az őt még halálában is gyűlölő farizeusok és főpapok is szükségszerűen botlanak bele az arimathiai József sziklasírjába.

³² [ἡ Ἀριμαθαία, -ας (hé Harimathaia asz) 1) Harimathia, héber eredetű tulajdonnév, jelentése: magaslatok. 2) Harimathaia (Károlinál: Arimathia), helység Júdeában. Egyesek Rámá-val, Sámuel próféta születési helyével (1Sám 1,19), mások a Jaffából Jeruzsálembé vezető út mentén fekvő Ramle-vel azonosítják. Harimathaia volt az otthona Józsefnek, aki a tulajdonában levő új sírba temette Jézus testét. (Mt 27:57-60)]

³³ Szász Tibor András sófalvi lelkipásztor 2021. 04.03 Facebook bejegyzése.

³⁴ Ezért Isten is felmagasztalta őt, és olyan nevet ajándékozott neki, amely minden név fölött való, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és a föld alattiaké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. Filippi: 2: 9-11.

³⁵ Szász Tibor András sófalvi lelkipásztor 2021. 04.03 Facebook bejegyzése.

Máté szerint másnap a farizeusok és a főpapok, mit sem törődve a szombat szentségével, amit a szombat napján is gyógyító Jézustól annyira számonkértek, egybegyűltek Pilátushoz és arra szólították fel, hogy parancsolja meg, hogy harmadnapig őrizték a Jézus testét magába záró sírt. Pilátus viszont azt válaszolta, hogy oldják ezt meg maguk a templomörség őreivel. Pilátus ekkor már nem asszisztált akaratukhoz, nem tudták már bevonni őt a saját rettegéseikbe. Szerinte Jézusnak ártatlan emberként kell nyugodnia a sírjában, így a papi vezetők és a farizeusok maguk mennek el lepecsételni az arimáthiai József sírját és maguk rendelnek őrköt is a sír őrizetére. Az általuk megölt Jézust veszélyesebbnek tartották, mint életében. Az emberek közt így állnak elő az örök iszonyat legtorzabb lényei és kiismerhetetlen szörnyei, a homlokukon a Káin bélyegével köztünk járó rettegés tettesteinek „emberei.”

Míg azonban a József és Nikodémus kegyeletadásában Isten maga cselekedett erővel és hatalommal, a szombat, vagyis a nyugalom erejével és hatalmával, addig az Úr gyűlölőinek tette nem volt egyéb, mint az éppen általuk megidézett halál szenny áradatával való béna, tehetetlen sodródás. Cselekedetük tehát döglött lovon az új patkó hasznával volt egyenlő. Nincs benne bármit is megváltoztatni képes erő, nincs benne értelem, nincs benne semmilyen világosság. Csak arra lesz jó az általuk őrizetbe vett sír tényének kontrasztja, hogy előtte még jobban ragyogjon fel nekünk Istennek hatalma és dicsősége, hogy Krisztus még ennek a *nagyszombatnak* (Jn 19: 31) is egyetlen teljhatalmú Ura!³⁶

Tanuljunk nagyszombat meddő, üres és haszontalan farizeusi igeértelmezéséből! Milyen megtévesztő prédikációt, mesterkélt mesét (2Péter 1: 16-19) nyomnak Pilátus előtt? Mennyire kínlódnak, hogy egyfelől igazaknak látszanak (János 19: 31), másfelől pedig, hogy hatással legyenek Pilátus értelmére, érzelmeire és akaratára! Logikájuk az igazság látszatát kelti, de beszédük üres és nincs semmilyen valóságalapja. Lássuk meg, hogy vért verejtékezve akarnak Jézus beszédének megfelelően az Isten ellen tenni. Hüen idézik Krisztust, de csak azért, hogy ellene tehessenek valamit, például egy pecsétet, egy fegyveres őrszemet, zsoldon vett hazugságot, a megtévesztés hatalmával felkeltett rettegést, bármit. Lássuk meg bene a lehető legszánalmasabb don quijottei szélmalomharcot!

Nagyszombat evangéliuma tehát az, hogy annak a gonosznak és sötétségnek, melynek nagycsütörtök éjszakáján és nagypéntek napján oly mérhetetlennek látszó hatalma volt, most semmilyen hatalommal nem bír, hanem teljesen védtelen és a legszánalmasabb elmebaj idetlenségéig magatehetetlen. Ebben a bénultságban tör elő az elvetett magból³⁷ egyre ellenállhatatlanabbul a halált legyőző új élet csirája! Lássuk meg, hogy Urunk még az ő nyugalomban is erősebb (1Kor 1:25b), mint csupa hiábavalóságokat cselekvő ellenségei!

Húsvétkor a Krisztus feltámadásával kinyitott sír száját semmivel, semmilyen pecséttel, őrséggel, hazugsággal, halállal, terrorral és megfélemlítéssel nem bírják befogni. Ez a nyitott sír kiált bele szüntelenül az ő üres és az örök sötétségben szüntelenül rettegő, céltalanul bolygó³⁸ tébolyodott³⁹ létükbe. Bárcsak engem is annyira hatalmába tudna venni az én Uram szombatjának ez a nyugalma, minden értelmet felülmúló békessége, hogy én lehetnék ez az Általa megnyitott sír⁴⁰! Ámen.

³⁶ Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia! Máté 12:8; Márk 2:28; Luk 6:5.

³⁷ Bizony, bizony mondom nektek: Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem. Ján 12:24.

³⁸ Tengernek megvadult habjai, a maguk rútságát tajtékozók; *tévelygő csillagok* (*ἀστέρεις πλανῆται*), akiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre. Júd 1:13.

³⁹ „Megver téged az Úr tébolyodással, vaksággal és elme-zavarodással; És tapogatni fogsz délben, amint tapogat a vak a sötétségben; és szerencsétlen leszel a te utaidban (...).” 5Móz 28:28-29.

⁴⁰ Annak okáért prófétálj, és mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Íme, én megnyitom a ti sírjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem! s beviszlek titeket Izrael földjére. És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor

Húsvét a Krisztus belénk lehelet Szentlelkével eggyé vált élet

Húsvét I. 2021

Köszöntés: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll. És miután ezt a bőrömet megrágnak, testem nélkül látom meg az Istent. Akit magam látok meg magamnak; az én szemeim látják meg, nem más.” Jób 19:25-27.

Ige: „Már este volt azon a napon, a hét első napján, és a zsidóktól való félelem miatt az ajtók is zárva voltak, ahol egybegyűltek a tanítványok, eljött Jézus, megállt középen, és azt mondta nekik: Békesség nektek! És ahogy ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok pedig örvendeztek, hogy látják az Urat. Majd ismét azt mondta nekik Jézus: Békesség nektek! Ahogy engem elküldött az Atya, én is úgy küldelek el titeket. Ezt mondva rájuk lehelt, és így szólt: Vegyetek Szentlelket! Akiknek bűneit megbocsátjátok, azok bocsánatot nyernek, akikéit megtartjátok, azokéi megmaradnak.” Ján 20:19-23.

Szeretett testvéreim! Tegnap, Nagyszombat ünnepén arról hallottunk, hogy az ember Fia Jézus Krisztus, bármilyen ellentmondásos is, de annak a Nagyszombatnak is teljhatalmú Ura volt, amikor a Jézust gyűlölő gonoszok kivételével mindenki nyugodott. Nagyszombat csodája és különlegessége ugyanis, hogy a halálnak abban a bénultságában, ami nagycsütörtök és nagypéntek eseményeiben érezte félelmetes jelenlétét, az Úr Igéje nem szűnt meg cselekedni és történni. Történnie kellett ugyanis mindannak, ami meg van írva, hogy tudni illik, miután a gonoszok közt szántak neki sírt, mégis a gazdagok mellé jutott a kínos halál után (Ézsaiás 53: 9), sőt feltámadásával és mennybeemeltetésével az Atya Isten jobbjára, a minden név fölötti név dicsőségébe emeltetett, oda, ahol neki adatott minden hatalom mennyen és földön.

Urunk Jézus még a tanítványaival volt, amikor mindezeket elmondta nekik, hogy meg fognak történni, Péternek Jakabnak és János pedig ott az átváltozás hegyén meg is mutatta az ő dicsőségét, amit senki és semmi nem vehet el tőle, mert az Atya kezében van. Tehát „mielőtt Jézus magával viszi a tanítványait a szenvedésbe, a megaláztatásba, a szegénységbe és a megvetésbe, magához veszi őket (Ján 20:21) és megmutatja nekik magát, mint Isten dicsőségének Urát (Mt 17: 1-9). Mielőtt a tanítványoknak le kell ereszkedniük Jézussal az emberi bűn, gonoszság és gyűlölet mélységeibe, Jézus felvezeti őket a magas hegyre, ahonnan a Zsolt 121: 1 verse szerint a segítségüket várhatják. Mielőtt Jézus orcája elszenvedi az ütések és köpések, mielőtt ruháját széttépik és vérrel szennyezik, a tanítványoknak látniuk kell Jézust isteni ragyogásában.”⁴¹

Tény és való, hogy nagycsütörtök éjszakája, nagypéntek terrorja és még nagyszombat magatehetetlen nyugalma is teljesen elfeledtette a húsvétra ébredő tanítványokkal az Úr oly sokféleképpen meglátott dicsőségét. Ők, húsvét napján reggeltől estig a kereszt gyötrelmeiben roskadozva a halál teremtetten múltban raboskodtak, pedig a valóság akkorra már teljesen más volt. A valóság húsvét hajnalán az volt Jézus Krisztus a teljhatalmú Úr minden élet és halál felett. A valóság az, hogy Ő, aki a kezdet és a vég, kizárólag az Ő hatalmában van a jelen a múlt és jövő (Jel 1:19), és még a pokol kulcsai is az Ő kezében vannak (Jel 1:18). De mindezek, a Jézus húsvét napi tanítványai számára teljesen láthatatlanok és megismerhetetlenek voltak. A szemük látása bele merevedet nagypéntek borzalmaiba s a halála okozta múltba.

megnyitándom sírjaitokat és kihozlak titeket sírjaitokból, én népem! Ez 37:12-16; Ne csodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban [τὸ μνημεῖον, -ον (to mnémeion ú) sír, síremlék, sírbolt, emlékmű] vannak, meghallják az ő szavát, És kijönek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására. Ján 5:28-29.

⁴¹ Ditrich Bonhoeffer in Jöjj velem Harmat-Luther Kiadó Budapest 2020. old 104. (Április 3)

Hasonlóképpen a fülük hallása megsüketült annak istenkáromlásaiba, a szívük érzése belehalt a kínhalál tébolyába, elméjük szétesett.

Mire volt jó akkor az a három és fél évig tartó tanítás, a messiási jelek és csodák, ha húsvét vasárnapjára nem maradt bennük csak egyetlen élő sejt sem, ami emlékezhetett volna bennük a látottakra, a hallottakra, a kitapintott és megérezett mennyei dolgokra, az eljövendő örök igazságra?

Így történt testvéreim, hogy noha Jézus a tanítványokat úgy vezette a Gecsemáné kertjén keresztül a Golgotán felállított kereszting, hogy előtte láthatták őt Isten megdicsőült Fiaként, az örök Fiú Istenként, és mint akiknek értelmi, érzelmi, tapasztalati tudásuk volt Urunk megdicsőüléséről, azaz feltámadásáról, mindezekből húsvét reggelén mégsem maradt meg bennük semmi; nem tudták kiemelni a fejüket az őket elragadó halál sötét vizéből.

Testvéreim! Ők ebben az állapotukban hozzánk teljesen hasonlóak, mi pedig ő hozzájuk vagyunk teljesen hasonlóak. Ez az az állapotunk, amiben Krisztus Urunk halála eltörölte addig ismert világunkat, megölt bennünk minden isteni emléket, mennyközeli érzést, az igazság, tisztaság és szentség legőszintébb vágyát, és hamuvá változtatta az Isten életet adó ígéletét. Ne szégyelljük nevén nevezni ezt a totális elveszettségünket, aminek általunk felfogható határai sincsenek már! Ez az a titok, amit az apostol így fogalmazott meg számunkra:

„Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemetettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsőisége által, azonképpen mi is új életben járjunk.” Róm 6:3-4. „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” Gal 2:20.

Húsvét csodája nem az, hogy lenne bárki is, akár csak egy ember is, aki képes volt újra talpra állni a golgotai kereszt eseménye után. Nem! Nem ez az evangélium! Ellenkezőleg! Húsvét evangéliuma az, hogy a kereszt után, amikor mindenki a maga sírjában hever csak egyetlen egy az, aki a halottak közül való feltámadásával élőként tapos a halál birodalma felett, a mi Urunk Jézus Krisztus, a Fiú Isten! Húsvét feltámadás csodája és öröme az, hogy eljön az Úr és *megáll az én porom felett*, a nevemen szólít, hatalma szavával életre hív és feltámasztva hoz ki a sírokból. Ekkor új szívet, új elmét, *új látást* és új hallást is *ad*, melyek által újra megismerem Jézust, az Isten egyszülött Fiát, az Isten Messiását, a megfeszített, de a halottak közül feltámadt Krisztust, az én Uramat és Megváltómat⁴².

Így lesz húsvét nem valaminek a megmagyarázhatatlan folytatása, hanem egy minden értelmet felül múló, nem e világból való (Jn 17: 16) teljesen új életnek a kezdete, olyan életé, amilyen addig a pillanatig sohasem létezett! Az Isten Fia Jézus Krisztus belénk lehelet Szentlelkével eggyé vált romolhatatlan (1Pét 1:23) élet ez. Ámen.

⁴² (gá'al) I. alapjelentés Kal 1) megvált (ti. vérrokon) 2) kivált, kivásárol

A húsvéti beszélő üres sír

Húsvét II. 2021

Bibliaolvasás: Miután elbocsátotta (Jézus) a sokaságot, felment a hegyre, hogy magányosan imádkozzék. Amikor beesteledett, egyedül volt ott. A hajó pedig már a tenger közepén küzdött a hullámokkal, mivelhogy ellenszél volt. Az éjszaka negyedik őrváltása idején odament hozzájuk Jézus a tengeren járva. Amikor meglátták a tanítványok, hogy ő a tengeren jár, megrémültek, és azt mondták: Kísértet ez! És félelmükben kiáltoztak. De Jézus azonnal megszólította őket: Bízatok, én vagyok, ne féljete! Péter pedig így válaszolt: Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vízen. Ő pedig azt mondta: Jöjj! Erre Péter kiszállt a hajóból, és a vízen járva Jézus felé tartott. De látva a szelet, megrémült, és süllyedni kezdett. Rémsülten kiáltott: Uram, ments meg! Jézus pedig azonnal kinyújtotta kezét, megragadta őt, és azt mondta neki: Kicsinyhitű, miért kételkedtél? Máté 14: 23-31.

Ige: „A hét első napján pedig, kora reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a követ elvették a sírról. Elfutott azért, és Simon Péterhez és ahhoz a másik tanítványhoz ment, akit Jézus szeretett, és azt mondta nekik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették! Kiment azért Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz. Mind a ketten együtt futottak, de az a másik tanítvány Péternél gyorsabban futott, és elsőként ért a sírhoz. Behajolt, és látta, hogy ott vannak a lepedők, de nem ment be. Aztán őt követve megérkezett Simon Péter is, és bement a sírboltba, és látta, hogy a lepedők ott vannak, és a kendő, amely Jézus fején volt, nincs együtt a lepedőkkel, hanem külön összegöngyölítve más helyen van. Akkor bement a másik tanítvány is, aki előbb ért a sírhoz, és látott és hitt. Mert még nem értették az Írást, hogy fel kell támadnia a halálból.” János 20: 1-9.

Nagyszombaton arról hallottunk, hogy arimáthiai József és Nikodémus Messiásra vonatkozó próféta Ige-t hajtottak végre, teljesítettek be. Cselekedetükben Isten maga az, aki az önmagából kifordult világban felállítja és megkerülhetetlenné teszi az új rendet, amit utána senki és semmi nem képes megváltoztatni, hanem amihez mindenki másnak törvényszerűen csak alkalmazkodnia lehet. Attól a pillanattól kezdve a világ Krisztus Jézusnak nevezett új középpontja körül kezd el forogni és mindennek, minden létezőnek, még magának a halálnak is a megfeszített Krisztushoz kell viszonyulnia. Ez történik tehát.

Az evangélisták szerint egyik legelső cselekvő maga a természet, a teremtett világ, ami a földrengés képben viszonyul az immár be is pecsételt sírhoz, vagyis összetöri rajta a főpapok pecsétjét. Ezután a természetfeletti világ képviselőjében angyal jelenik meg és elhengeríti a Jézus sírjáról a követ. Az örök látják a feltámadás dicsőségét az angyalok arcán és őket a legszorongatottabb rettegés járja át. Mind ehhez úgy viszonyulnak, hogy elszaladnak a megbízóikhoz. Ők első kézből kapnak így hírt arról, hogy a Megfeszített feltámadt és él. Ők azonnal eldöntik, hogy miként fognak viszonyulni a hozzájuk beszélő üres sír tényéhez, a feltámadott és élő Messiás igazságához. Tagadni és tagadni, hazudni és újra hazudni fognak.

Ez idő alatt az Úr asszonytanítványai is a sírhoz siettek; halottat keresnek az élők közt. A múltban keresik Krisztust, aki valójában jelen van, és aki dicső eljövendő! Ők az üres sírnál az angyalokkal való találkozásuk után megemlékeztek Uruk szavairól és hittek. Az üres sír tényével és az angyalok által szolt Igével megerősített hittel útra keltek, hogy elűságotják a tanítványoknak, hogy azért üres a sír, mert Jézus feltámadt a halottak közül, ahogyan megígérte. Az úton azonban Jézus jött szembe velük (Mt 28: 9). Amikor meglátták őt, leborultak előtte, megragadták a lábát, de akkor félelem járta át őket (Mt 28: 10). Félelem az újtól, félelem az ismeretlentől. Urunknak újra meg kellett ismertetnie önmagát velük. „Ne féljete!” - mondta és

feladatot bízott rájuk. Azt a küldetést kapták, hogy mondják el a tanítványoknak, hogy Galileában fognak vele találkozni. Az asszonyok megtették, amit Urunk tőlük kért.

Ezután következik az, amit alapigénkből hallottunk, hogy az üres sír hírére Péter és János azonnal kiszalad a temetőbe. Előbb Péter, majd János veszik szemügyre a sírhelyet. Megtalálják benne az Úr fejkendőjét összehajtogatva. János evangélista erről azt írta le nekünk, hogy amikor látta a Jézus testét beborító gyolcsleplelt és külön a keszkenőt összefogva, akkor látott és hitt (János 20: 6-8).

A következő versben ugyanez a János megjegyzi, hogy hitt ugyan, de úgy, mint aki nem tudta⁴³ még az írást, mely szerint Jézusnak fel kell támadnia a halálból.

Csupa ellentmondás és paradoxon, vagy oximoron⁴⁴. Jézus számtalanszor elmondta nekik, hogy szenvedni fog, kínhálált halni és harmadnap pedig fel fog támadni a halálból. Az Írásokkal igazolta a beszédét, és János mindezek után itt azt állítja, hogy nem tudta sem ő, sem pedig a társai ezeket az írásokat. Miért állítja ezt? Talán a felejtés az oka, vagy inkább a fájdalom miatti lázadás és gyász? A „mit nekem rég élt szép emlékek jámbor tűnődése, mikor az én szívemet itt és most markolja a kétség és a gyász”? Vagy a „hagyj már békét nekem Jézus, mert összezavarodtam, mert belefáradtam ebbe a nagy megváltásosba”? Vagy tán a hagyj, mert „azt tapasztalom, hogy a végén mégis csak én kell sírjak, bizonytalankodjak, bűnbánjak, porba kússzak, egyedül maradjak a halál rettentésben, attól megtépázva és kifosztva, szembesítve minden nyomorúságommal, elveszettségemmel és korlátozottsággal”?

A valóság az, hogy János azért vallotta meg tudatlanságának ezt a nyomorúságát, mert a törvény, a próféciák, az Írás lelki⁴⁵, de Jézus ezt a lelki, szellemi valóságot testi tanítványainak mondta el, kik testi állapotuk szerint ebből semmit nem fogtak fel, mert „érzéki ember nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok neki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg.” 1Kor 2:14.

Lehet hinni tehát a feltámadást és a Feltámadott Jézust úgy, hogy érzéki emberként nem ismered még az Írást, de nemcsak az Írással összhangban álló, azzal titokzatosan eggyé váló ember Fia Jézust nem, hanem még kevésbé a harmadnap a halottak közül Krisztusként feltámadó Isten Fiát. Kérdés az, hogy mire elég ez az emberi logikával kikövetkeztető érzéki ember számára birtokolható hit? Mit is jelent ez a kikövetkeztetett hit?

Ott volt az üres sír, benne összefogva ott voltak hagyva a Jézus testét burkoló halotti leplek, és pedig összehajtogatva. Ebből azt a logikai következtetést vont le János, hogy a testet nem lopták el, hanem ténylegesen feltámadt, sőt ahogyan Jézus szokása szerint összehajtogatva az asztali kendőt, most ugyanúgy volt összehajtván a fejkendője, ezzel azt jelezve, hogy közel vagyok, visszajövök. Kérdés az, hogy Jánosban mind ebből Jézusnak milyen képe állt össze, elevenedett meg? A legvalószínűbb, hogy a pár nappal előtte feltámasztott Lázárhoz hasonló Jézus képe rajzolódhatott ki Jánosban ennek a logikai hitnek alapján, a múltbéli kép és emlékfoszlányaiból összerakott Jézus! Mit gondoltok, ez volt az igazság Ő róla, vagy az Isten

⁴³ εἶδω Perf: οἶδα (eidó oida) 1) lát, meglát, észrevesz, észlel, néz, ránéz, szemlél, találkozik 2) perfectum alak (οἶδα): tud, ismer, tisztában van vele; megtud, megismer, felismer 3) perfectum alak (οἶδα): képes vmire, ért hozzá

⁴⁴ Az **oximoron** (a görög ὀξύς oksús "figyelmes, elmés" és μωρός mōros "tompá, buta, ostoba" szavakból) retorikai-stilisztikai gondolatalakzat, amely egymást kizáró, egymásnak ellentmondó fogalmakat foglal szoros gondolati egységbe. Általában jelzős szerkezetben jelenik meg mint ellentét a jelző és a jelzett szó között, de gyakorta ellentétes fogalmak összekapcsolásaként is. Köznyelvi példák: élő halott, rettentő jó, halk sikoly, békehaderő, objektív vélemény, eredeti másolat stb. Irodalmi példák:

„Fejem fölél a csillagok jeges tüzet kavarnak” (Pilinszky János: Téli ég alatt);

„...hogy szeretlek, te édes mostoha!” (József Attila: Óda);

⁴⁵ Mert tudjuk, hogy a törvény lelki; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve. Róm 7:14.

és a Krisztus igazsága ennél végtelenül több volt? Bizony a valóságok valósága végtelenül több és végtelenül más!

A logikai hit nem több és nem kevesebb, mint az ok okozati összefüggések által beszélő húsvéti üres sír és a múlt foszlányaiból összegyűrt, a Lázár feltámadásával feltámasztatott Jézus. Elindulásnak jó bizonyágtétel, de nem elégséges, sőt veszélyes és félrevezető is lehet, amit maga Krisztus tart kézben.

Logikai hitünk kizárólag csak arra alkalmas, hogy égető szomjúsággal keressük és várjuk a szellemben és igazságban, vagyis a maga teljes valójában megjelenő Krisztust, aki emberi megismerőképességeink számára felfoghatatlan, tehát ahhoz, hogy mégis megismerhessük Őt, neki kell előbb bennünket, érzéki embereket lelki emberré átváltoztatnia és alkalmassá tennie a megismerésére. Ez történik meg akkor, amikor Szentlelket lehel belénk, amikor megmutatja a sebhelyeit, amikor leül a tanítványaival együtt enni, amikor hirtelen megjelen és ugyanolyan hirtelen el is tűnik.

A testté lett Igét a tanítványok három és fél évig tartó iskolában ismerhették meg, a megfeszített Krisztust három napig tartó gyötrő halálban, a feltámadt Krisztust, a halottak közül az első zsenjét (1Kor 15: 20; 23; Kol 1:18; Jel 1:5) viszont a pünkösdig tartó negyven napos gyorstanfolyamban ismerik meg. Pünkösöd után pedig, egy teljes életen át tartó apostolságban tanulják Krisztust, addig ameddig el nem jön a színről színre való látás örök napja.

Szeretett testvéreim! Nagycsütörtökön, az utolsó vacsora órájától indultunk a Feltámadottal való találkozásunkra. Az [utolsó vacsora](#) néven ismert esemény és keresztyén gyakorlat, akkor és ott a szédereste, vagyis a húsvéti bárány elfogyasztásának vacsorája volt, amit [Jézus](#) meghitten, a tanítványaival töltött el. Abba a felházban Jézus töltötte be a családfő, a házigazda szerepét. Ő mondta el a *Kiddusht*⁴⁶ (Mt 26,27), annak az estének igéit, imádságait és áldásait. Az [evangéliumi](#) beszámolókból a mosakodás eseménye is megjelenik, amikor Jézus mosta meg a tanítványok lábát, ezzel arra utalva, hogy meg fogja tisztítani őket a bűneiktől. Jézus jobbán [János](#) ült, ez összecseng azzal a hagyománnyal, miszerint János volt a legfiatalabb apostol. A szédereste folyamán a legifjabb gyermek gyakran a családfőre támaszkodik. Így tett János is (Jn 13,23). A falat bemártása szintén fontos szerepet kap az utolsó vacsorán: ezzel leplezte le Jézus elárulóját (Jn 13,21-27). Jézus bemártotta a falatot és odaadta azt Júdásnak. Ha tartották magukat a szokáshoz, akkor Júdás után a többiek is kaptak egy-egy bemártott falatot. Lehet, hogy ezért nem volt világos a tanítványok előtt, hogy ki árulja el Jézust. Júdás elment a szertartásról, így az [úrvacsora](#) bevezetésénél már nem volt jelen.

Abban az időben a pászkavacsora sült bárányból, keserű zöldségekből és a kovásztalan kenyérből, a pászkából állt, a Templom lerombolása után (Kr. u. 70), a bárányt kivették az étrendből.

A vacsora során több alkalommal is ittak a borral teli pohárból. A harmadik volt a megváltás pohara, amely felemelésével szerezte Urunk, a Messiás, az úri szent vacsorát, vagyis az új és a keresztyének által gyakorolt kiddusht. A negyedik poharra (elfogadás/dicséret pohara) mondta Jézus, hogy nem issza mindaddig, míg a tanítványaival a messiási királyságban nem ihatja az ő népével együtt (Mt 26,29). Az evangéliumi beszámolókból a záróhimnusz is megjelenik: „És dicséretet énekelvén, kimenének az olajfák hegyére.” (Mt 26,30). Némely szokás szerint a pészahi szombatokon és péntek délutánonként, esetleg a [széder](#)-esten a megzenésített [Énekek éneke](#) szövegét éneklük, amely zsidó címe szerint a *Sir hásirim* (שִׁיר הַשִּׁירִים), vagy a *Derék*

⁴⁶ A kiddus a pászkavacsora alkalmából elmondott kötött szövegű áldások és imák liturgiája. Hála, áldás és ima hangzik el a testvéri közösségért, a szent házasság ajándékáért, benne a derék asszony áldásáért, a gyertyafény felé a világosságért, a törvényért, a szombatért, a megtisztító vízért, a borért és a föld által adott kenyérért. <http://hagyományaink.blogspot.com/2015/09/pentek-esti-kiddush-vonatkozó-aldasok.html>

asszony dicséretét (Péd 31: 10-31). Az előbbi költői mű a szerelemről, újjászületésről (bizonyos értelmezés szerint az [Isten](#) és népe közötti szeretetről) szól. Igen! A mi Urunk utolsó, tanítványaival való közössége, rendkívül bensőséges vacsora volt!

A 3Mózes 23: 5-8 versei szerint az ünnepnek így kellett végbe mennie:

„Az első hónapban, a hónap tizennegyedikén este van az ÚR pászkája. (Ez nagycsütörtök!) E hónap tizenötödik napja pedig az ÚR kovásztalan kenyerének ünnepe. Hét napig egyetek kovásztalan kenyeret. Az első napon szent gyülekezések legyen, semmi hétköznapi munkát ne végezzetek. Hét napon át pedig tűzáldozatot áldozzatok az ÚRnak. A hetedik napon is legyen szent gyülekezések, semmi hétköznapi (robota) munkát ne végezzetek.”

Az ókori Izraelben, Jézus idejében ennek az ünnepnek a második napján kezdődött az árpa aratása, ami a mi húsvétvasárnapunknak felel meg. Ehhez kapcsolódik, hogy az ünnep második napján kezdték el az [ómerszámlálást](#), vagyis a kalászszámlálást, mely a *hetek ünnepén, [sávuotkor](#)* vagyis pünkösdkor ért véget (ekkor ettek először új kenyeret). Úgy számolták a napokat (és heteket), hogy naponta egy-egy kalászt félretettek. Húsvét vasárnapján tették le tehát a legelső értett kalászt. Pál erről a kalászról mondja, hogy az első zsenge, vagyis a holtak közül feltámadott Krisztus előképe, tehát az első zsenge a halottak közül, akit követ a többi a nagy aratáskor, az Úr megjelenésének napján. A hagyomány szerint az érett kalászokat hetesével számolták össze, s ha hét kalász összegyűlt, kévébe ([héberül](#): ómer) fonták őket. Amikor a hét összefont kéve is összegyűlt, a következő (az ötvenedik) napon tartották az [új kenyér ünnepét](#), amely Szentlélek eljövételével esett egybe, a mi [keresztény pünkösd](#)ünkkel.

Húsvét napján tehát az említett hagyomány jelképes cselekedeteivel kiabrázolt igazság, valamint ezt az igazságot felismerő, az üres sír látványával is megerősített logikai hit nem elégséges a feltámadott Krisztus megismerésére, befogadására és tanítványi követésére. Ez a hit semmit nem ér azok közt a tanítványi, sőt apostoli próbák közt, amelyeken Krisztus mindenkori népének kell keresztüljutnia. Látnunk kellett, hogy a zsidó kulturális emlékezet jelképes cselekedeteivel, az izraelita mózesi hagyomány szimbólumokkal gazdag és csodálatosan eleven liturgiája, az ily módon érzelmdús vallásos és logikai hit a legelső szellőfuvallatú próbában megbotránkozik, és kudarcot vallva elbukik. És noha kétezer év óta ezt a számunkra keresztényinek mondott logikai hitet egy egész kultúra és vallásos világ, sőt saját erős érzelmeink is körül ölelik, a próbáinkban ezek az érzéseink szalmaként gyulladnak meg és égnek hamuvá, miközben nekünk is súlyos égési fájdalmakat okoznak. Hát vajon nem fáj most az, hogy sokan nem gyülekezhetünk a templomban? Sok testvérünk nem a járvány miatt nem mehet a templomban, hanem azért, mert a templomát felrobbantották. Testvéreink millióit fosztották meg a létüktől, még az otthonukat és az országukat is kivették a lábuk alól.

A pusztán ok okozati összefüggésekben látó hit nem tud átvinni minket a halálból az életbe, ez a hit legfeljebb a feltámadott Krisztusig tud valahogy ellökdösni, amikor élő Megváltónk még az elsüllyedésünk előtti pillanatban elkap és megragad, mint egykor a tengeren járó Pétert (Máté 14:28-30). Húsvét örömhíre azonban pontosan ez, hogy eljött a feltámadott Jézus és halált legyőző hatalmával megragadta és megtartotta a tanítványait, mindörökre. Nincs olcsó megváltás, Isten az ő Egyszülöttjét adta érte, Krisztus pedig önmagát! Bizony kőkeményen megfizetett a kereszten szenvedő, hogy kegyelmét kegyelemből adhassa nekünk.

Krisztus a feltámadott azért jött, hogy leszámoljon mindazzal, ami minket rettegő, elbizonytalanodott, elkeseredett és kétségbeesett emberré tesz. Azért jött, hogy a félelmeink közepette is az isteni természet örököséivé tegyen mindörökké! Tusakodjunk hát mi is, akár az életünk árán is ezért a nagy kegyelemért!

Feltámadott Urunk tehát ma azt akarja, hogy Szentlélekkel betöltekezve, Szellemben és igazságban⁴⁷ az írások által ismerjük meg Őt, a maga feltámadott és az Atya Isten jobbján megdicsőült élő valóságában. Ez szent bizalmat, elszántságot és alázatos kitartó munkát követel részünkről. Vajon hajlandóak vagyunk-e végig járni ezt a pusztai vándorláshoz hasonló és teljes életet igénylő iskolát?

Könyörögjünk Isten Szentlelkéhez, hogy tegyen hajlandóvá és készségessé erre a kalandos megismerésre! Nyújtsuk Urunk felé kezünket és kiáltuk ezt: „Uram, tarts meg engem! (Máté 14:30)” Ámen.

⁴⁷ Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben [τό πνεῦμα, -ατος (to pneuma atosz) 1) szellem: Isten ([Jn 4:24a](#)), (a Szent) Szellem, (az emberben levő) szellem] és igazságban imádják. Ján 4:24